

«ΟΥ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΕΑΥΤΩ ΕΙΔΩΛΟΝ, ΟΥΔΕ ΠΑΝΤΟΣ ΟΜΟΙΩΜΑ..»
(Έξοδ. 20,4)

----- . -----

«Έγώ γάρ είμι Κύριος Θεός ζηλωτής = ζηλιάρης» (Έξοδ.20,5)

«Καί σύ, Κύριε, έκγελάση αυτούς, έξουδενώσεις πάντα τά έθνη» (Ψαλ.58,9)

«Θεός ού μυκτηρίζεται» (Γαλάτ.6,7)

***

Μήπως τό κακό πάρα έγινε Χριστιανοί; Μήπως τό καλό έκκλίνει κάθε μέρα και περισσότερο προς τό κακό, και τό όρθό προς τό στραβό;

Μήπως έπαυσε, εις ύψιστον βαθμόν να παραμένη **μέτρον μετρήσεως τό Έτερόν Εύαγγέλιον**, εις τό όποϊον ευρίσκουν έκπλήρωσιν αι προφητεια αι έν τῃ Παλαιᾷ Διαθήκη προρηθεισαι υπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Αγίου, και αι έν τῷ ευαγγελίῳ, αιτινες θέλουσι λάβει χώραν έν τῷ έγγύς μέλλοντι **«Ότι ό καιρός έγγύς»;** (Άποκ.1,3 & 22,10).

Τίς ήμας έμώρανεν, αδελφοί, ώστε εις τοιοῦτον βαθμόν **θαυματολάγνοι** και **προφητολάγνοι** να επιθυμοῦμε να είμεθα;

Έρωτηθείς ό Κύριος υπό τῶν μαθητῶν αὐτοῦ **«εί έν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τήν βασιλείαν τῷ Ίσραήλ»** (Πράξ.1,6), και λαβόντες τήν ἀπάντησιν παρά Κυρίου, ότι **«οὐχ ὑμῶν έστι γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς οὓς ό Πατήρ έθετο έν τῇ ιδία έξουσία»** (Πράξ.1,7), οὔτοι ήρκέσθησαν εις τήν ἀπάντησιν αὐτήν τήν τόσο ἀπλή και κοφτή -θά λέγαμε-, πού ήταν διττή τρόπον τινα. Πρῶτον, σεῖς μέν μή πολυπραγμονεῖτε και πολυαπασχολεῖσθε μέ τό θέμα τῆς Έλευσεώς μου παλιν εις τήν γῆν και όλων αὐτῶν πού μέλλουν να γίνουν· και δεύτερον, καλά κάνετε και δέν επανέρχεστε φορτικά να μέ ρωτᾶτε πότε, μά .. και πότε, Διδάσκαλε, θα γίνουν αὐτά όλα πού έσύ λές ότι θα γίνουν και έσύ θα τά επιτελέσης, τώρα επί τῶν ήμερῶν μας ἢ ἀργότερα. Και να συμπληρώνανε -λαϊκά εκφραζόμενοι-, «μας δουλεύεις τώρα; τί μαθηταί σου είμαστε, και τί Δάσκαλός μας είσαι, αφοῦ μας καλεῖς (μάλιστα) φίλους πλέον, και όχι μαθητάς, και διατείνεσαι ότι δέν μας έχεις ἀποκρύψει τίποτε, και όσα δέδωκέ σοι ό Πατήρ, **έγνώρισας ήμῖν»** (Ίωάν.15,15). Όποτε, θα τούς έξβαινε έξυπνα από τό πλάι, έχοντας «κρατημένη τήν πισινή» -όπως θα εκφραζόμεθα-, και θα τούς έλεγε. Μαθηταί μου, αὐτό τό κράτησε **«έν τῇ ιδία, τῇ προσωπικῇ του έξουσία ό Πατήρ»**

(Πράξ.1,7). Καί νά τό γνωρίζω, Ἐκεῖνος θά δώση τό σύνθημα διά τῆς ἐσχάτης σάλπιγγος, ἥτις θά ἠχήσῃ καί θά ἐπέλθῃ τό τέλος.

Τά γνώριζαν, τά εἶχαν χωνέψει, ξέραν τήν ἀπάντησι, γι' αὐτό «δέν πούλησαν πνεῦμα καί ἔξυπνάδα» στόν Κύριο καί Διδάσκαλό τους οἱ μαθηταί. Σέ τρία χρόνια καί κάτι, γίνανε «ξεφτέργια» καί δέν γινόντουσαν πιά «ἄλογόμυγες» καί «κολλητσιδες» στόν Κύριο. Εἶχαν φάει ἄρκετές «ραμπασίνες». Τούς εἶχε ἀποστομώσει μπόλικες φορές. Ἔ.. ἔ..! σ'ἄν ἐπέπεσε καί τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς! (Πράξ.1,8 & 2,1-12). **Πάνσοφοι οἱ ἄλιεῖς γεγόνασι.** Ξουράφια. Ἐπορεύθησαν, ἐβάπτισαν, ἐκήρυξαν, ἐδίδαξαν, ἀφῆκαν εἰς ἡμᾶς γεγραμμένον τόν ζωοποιόν Λόγον, **Τόν χθές ἐν Σαρκί, σήμερον καί στό Χαρτί!** Ὁ ὁποῖος ὥρισεν ὅτι **«ἰῶτα ἐν ἧ μία κεραία οὐ μή παρέλθῃ ἀπό τοῦ νόμου ἕως ἄν πάντα γένηται»** (Ματθ.5,18). Καί, **«ἐάν τις ἐπιθῆ ἐπί ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεός ἐπ' αὐτόν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καί ἐάν τις ἀφελῆ ἀπό τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεός τό μέρος αὐτοῦ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ»** (Ἀποκ.»22,18-19).

Γνωρίζω **«πόσο ἀγαπᾶ τούς φίλους του (τούς ἁγίους) ὁ Θεός»** (Ψαλ.138,17). **«Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν (ἐθαυματωποίησεν) ὁ Κύριος»** (Ψαλ.15,3). **«Θαυμαστός (ἀξιοθαύμαστος γίνεται) ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»** (Ψαλ.67,35). Ναί, ναί ναί καί πάλιν ναί σέ σαράντα χωρία.

Δέν εἶμαι ἀγιομάχος. Ἄπαγε τοῦτο ἀπ'έμοῦ!!! Ὅμως, διαρρήδην (ἀπεριφράστως) ὑπεράγαν (ὑπέρ τό μέτρον) **Χριστολάτρης** δηλώνω αὐτήν τήν στιγμὴν -οὐκ ἄρνούμενος (βεβαίως) τήν λατρείαν καί πρὸς τόν Πατέρα καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον-, γιά νά ξεκαθαρίσουν ἐπί τέλους καί νά ξεμπερδεφτοῦνε τά ὅσα τελευταῖα συμβαίνουν.

Οἱ προθῆκες καί οἱ βιτρίνες ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Βιβλιοπωλείων, μπορεῖ νά λανσάρουν (εἰσάγουν, προωθοῦν στήν ἀγορά, παρουσιάζουν κάτι σ'ἄν καινούργιο καί τό προβάλλουν κατάλληλα) καί ὑποδεικνύουν ὅ,τιδήποτε, ὅποιονδήποτε ἄλλον, ἐκτός ἀπό τόν **Λυτρωτὴν Χριστόν!** Κι' ἄν **Αὐτός, ὁ Δημιουργός τῶν πάντων Θεός ἐν εἰκόνι ἀνιστόρηται πού,** ἡ παρουσία Αὐτοῦ θά ἀποδίδεται ἐντός σκαλιστῆς κορνίζας μὲν, ἀλλ' **ὡς ὁ Τύπος (ὑποδειγματική μορφή) καί τοῦ Βούδα ἢ καί τοῦ Κομφουκίου,** στό ἴδιο καί τό αὐτό σημεῖο, σκονισμένος καί ἀραχνιασμένος, χωρίς καμία διάκριση, ὅτι αὐτός-αὐτή εἶναι ἡ φωτογραφία -ἔστω- τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ συντηρητοῦ τῆς «Ἐπιχειρήσεως» (μας!), πού πουλᾶμε ὅλα τά **«Μελισσοπαραγωγικά»** μας Προϊόντα, τά συγράμματα **τῶν**

Σούπερ Γεροντάδων, τὰ ἐμβριθῆ Μελετήματα τῶν **Θεολογάρων** πού δέν θά τά βρῆτε ἄλλοῦ, καί θά τά ξαναδιαβάσετε, **γιατί «τό εὐαγγέλιο εἶναι κουραστικό καί ἀνιαρό»**, καί ἔπρεπε ἔτσι νά τ'ᾶχαν γραμμένο οἱ εὐαγγελισταί ὅπως αὐτοί, οἱ σύγχρονοι μάστορες τῆς Παιδαγωγικῆς, οἱ ὑποδειγματικοί Δάσκαλοι, Τύπου Νικολαΐδη, Δημητρακούδη καί πάει λέγοντας, μέ **Κορυφή τόν Θεομίσητο Ζησόπουλο**, πού στόν οὐρανό θά λάβη τό «**ἀρνητικό βραβεῖο ἀνυπακοῆς**» -γνωρίζει δά ἐκεῖνος -, ὅσα δῆθεν καλά καί εὐεργεσίες κι' ἄν προσέφερε στήν κοινωνία **ὡς κακός ὀδηγός, «οὐχί νομίμως ἀθλήσας»** (Β' Τιμ.2,5), ἀλλά γιά νά ἱκανοποιήσῃ **τήν ἰδιόμορφη καί ἰδιόρρυθμη Παρθενοσυλλεκτικήν του ἄρχομανία**· μέ τό νά κάνῃ «κονσέρβες» καί «ἀρνάκια γαλαθινά», ἔτοιμα σ' ἄν τρυφερούδια ἀνυποψίαστα νά τά κατασπαράξῃ ὁ λύκος καί ὁ ὠρύομενος λέων στούς πρώτους ἀθώους βηματισμούς των. Τά Ψιμύθια μας ἐξ ἄλλου, καί τά Κομπογιαννίτικα πού εἶναι ἀξεπέραστα σέ Ποικιλία, Σύλληψη, Μαγικότητα καί Γητιές, Ἐντυπωσιασμό, Συγκίνηση, ὥστε ἡ Ἀδελφότης πού εἶναι στά Μαχαίρια, Σκυλοτραβιέται καί ἔχει γίνῃ ρεζίλι στά Δικαστήρια, καί δέν σεβάστηκε στό ἐλάχιστο, τήν ἔστω νηπιακή στά μάτια τοῦ Θεοῦ Προσπάθεια πού ἔκανε τόσα χρόνια, ἐκμεταλλευσόμενη ψυχάς καί συνειδήσεις καί ἀπατῶσα τήν Κοινωνίαν, μή φοβουμένη Θεόν, ἀλλ' ἐμπαίζουσα Αὐτόν, γιά νά ἱκανοποιήσῃ Ἀρχομανία καί Παρθενοσυλλεκτικήν Μανίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ της -καθώς καί αἱ παράλληλοι πρὸς τήν τοῦ ἑνός-, μά μέ βαθύτερο καί τελικό σκοπό τόν πλουτισμόν, τήν φιλαργυρίαν· /+ [(τῶν ἀφιερωμένων «θυμάτων» μεθ' ὑπερβάλλοντος ζήλου, μέ τήν κάμερα στόν ὦμο καί ἕνα σεντονάκι στή μασχάλη νά περιέρχωντα τήν κάθε γωνιά τῆς Ἑλλάδος, τήν κάθε ραχούλα καί τό κορφοβούνι, τήν κάθε ἀκροποταμιά, καί μέ τίς πίο ἀντίξοες καιρικές συνθῆκες ἀκόμη, μέ ἀνδρική ρωμαλαιότητα, ἡρωϊσμό καί πάθος νά ψάξουν μέσα στά ἀγριολούλουδα νά ἐπισημάνουν τήν κάθε λεπτομέρεια τῆς φύσης καί τῶν ἐντόμων, τῆς χλωρίδος καί τῆς πανίδος γενικά, ὅλης τῆς δημιουργίας, νά μᾶς τά μεταφέρουν πρὸς εὐφροσύνην, ψυχαγωγίαν καί ἐπιμόρφωσιν μέσα στά σπίτια μας· κι' ἐκεῖνος μέ τήν «Διεύθυνση Τ.Π.» ν' ἀπολαμβάνουν τίς τιμές καί τά κατορθώματα, τοῦ κόπου ἄλλων, τῶν θυμάτων, πού ἴδρωσαν καί κακοπάθησαν **ἐκεῖνα**, γιά νά τούς συμπεριφέρωνται σήμερα, μέ τήν νέα «πνευματική» (νά τήν κάνῃ ὁ Θεός) πατρότητα καί τήν γνώριμη διοίκηση καί διεύθυνση **τόσο ἀχάριστα καί ἀπάνθρωπα**, κι' ἐκεῖνες νά παραμένουν πιστές μετά ζήλου στό καθῆκον, **νομίζοντας ὅτι ὑπηρετοῦν τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησία του**. Τόση(!) τυφλότης καί γαλβάνισμα(γάνωμα) ἀπό τόν Γέροντα Θεόφιλο (κι' ἀπ' τόν Νικάνορα; ἀφοῦ ὁ Ἅγιος Σερρῶν πῆρε θέση!)] /+ **καί ἄς** μᾶς καμάρωναν **καί ἄς φαινόμεσταν** ἐν τῷ κόσμῳ πολλάκις ὡς **εὐεργέται** τῆς κοινωνίας, οἱ **σωτῆρες**, οἱ φιλοξενούντες ἑκατοντάδες ἐμπολέμους ἀμάχους χριστιανούς καί τραυματίες, ταυτοχρόνως **ξαφρίζοντας** χιλιάδες ἀφελεῖς πιστούς,

ἀφήνοντάς τους νά πλαίουν μέσα στό σκότος, ἀναζητοῦντες τά πάντα καί τούς πάντας, πλὴν ἀπό τόν «**Ἰησοῦν τόν Ναζαρινόν τόν ἑσταυρωμένον, τόν ἐγερθέντα** (Μάρκ.16,6), **ὅστις εἶναι ἡ μόνη Ἀλήθεια, ἡ Αὐτοαλήθεια καί τό Φῶς.**

Καί νάσου, ψάχνουν νά τή συναντήσουν τήν Ἀλήθεια, ἐρευνώντας την στίς προφητεῖες τοῦ ἑνός, στίς προφητεῖες τοῦ ἄλλου, στίς προφητεῖες τοῦ παράλλου· μέχρι νά γίνῃ **ἡ Σουρωτή «Ἵπέρ Παραλοῦ»**, ἀρκεῖ πλάϊ στόν Ζουρνατζόγλου καί τό Κουτλουμούσι νά ἀναβιβασθῆ ὁ τόνος, καί τό παρ' / **ἄλλου** συγχωνευόμενο σέ μιά λέξη νά ἀποβῆ **«Παραλοῦ»!** νά γεμίζῃ ὁ μπεζακτᾶς τῆς Φιλοθέης. Ἐσύ, ἀπ' ἔξω νά κοιτᾶς, Ἀδελφοπαρθένε Νίκο / + (τέτοιο **προσυμπεφωνημένο γάμο** σᾶς ἔκανε μέ τήν Ἀλεξάντρα σου **ὁ Προξενητής καί Μεγαλοπνευματικοπατέρας σας Σάββας Κεσανίδης** στήν Ἀμερικανική Γεωργική Σχολή τήν 5.10.2003 μέ Κουμπάρο τόν Νίκο Κουμπρίδη, καί τόν δήλωσε ἀρμοδίως στόν ἑνοριακό Ναό τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου - Φοῖνικος ὁ π. Κύρος, μέ τόση ἀπορία καί δυσανασχέτηση διά τό **τί γάμος ἦταν ἐκεῖνος**, -μέ τά πόσα, παραλείψατε καί πηδήξατε, ὅπως εἶχε προείπει ὁ τά πάντα ρυθμίσας π. «Φάββας»(!), **ὁ πάντοτε ἀὐθαιρετιάζων** Πατριαρχικῶ δικαιώματι καί ἀδεία, ὡς μέγας Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, μέ τόν προκομμένο καί ἐξαφανισμένο π. Ἀπόστολο Τότσκα -ναί Νικολάκη, τά θυμᾶσαι δέν ξεχνιοῦνται- καί τί συνέχεια τή βλέπουμε, «Στραστηγάρα» μου(!) πού ἀπό **«ἐδάφους»** -πού ἦσουν ἐν ὑπηρεσίᾳ-, ἔγινες **«ἄερος»**, λίαν **«ὑψηλετής»** μάλιστα, καί πετᾶνε τά μυαλά σου τόσο ὑπερφίαλα ἐκεῖ ψηλά, ἐνῶ ἔχουμε **ὑπογεννητικότητα στήν Ἑλλαδίτσα μας**, γιά τήν ὁποία τόσο σκιζόταν καί ἐνδιαφερόταν καί τόσα προεφήτευσεν, ὁ νοικοκύρης τῆς αὐλῆς καί τῆς ψυχῆς σου)· / + κι' ὁ Σεβαστός μου, ὁ Ἅγιος Προηγούμενος τώρα (Κουτλουμουσίου), π. Χριστόδουλος, νά τρώῃ -μέ 6^ο σάκχαρο- κάθε μέρα μακαρόνια μέ τά Καλογεροπαῖδια του. Κατά τά ἄλλα, **«οὐ γάρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δέ θλιψις, ἀλλ' ἐξ ἰσότητος ἐν τῷ νῦν καιρῷ τό ὑμῶν περίσσευμα εἰς τό ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καί τό ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τό ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης, καθὼς γέγραπται· ὁ τό πολύ οὐκ ἐπλέονασε, καί ὁ τό ὀλίγον οὐκ ἠλατόνησε»** (Β' Κορ.8,13-15). Ἀλλά, ποῦ ἰσχύουν καί ἐφαρμόζονται αὐτά στήν πράξη; Αὐτά, εἶπαμε· ἔχουν μείνει ἀπλές θεωρίες καί «ψιλά γράμματα» γιά τούς ἀκόμα καθυστερημένους καί ὀπισθοδρομικούς. **«Εἰ δέ τις τῶν τῶν ἰδίων (συγγενῶν) καί μάλιστα τῶν οἰκείων (τῆς πίστεως, -καί τῶν πλαϊνῶν μοναχῶν) οὐκ προνοεῖ, τήν πίστιν ἤρνηται καί ἔστιν ἀπίστου χείρων»** (Α' Τιμ.5,8). Διψᾶ ἡ αὐλή τῆς Ὑπερμεγίστης σέ φαντασμάρα, ἔπαρση, ἐγωϊσμό, ἀλαζονεία, ἀφροσύνη καί αὐτοπροβολή Μονῆς Βατοπεδίου, / «εὐφραينوμένου» Κυπριακά καί Ἑλληνικά, τοῦ Χουφταδιασμένου Ἄμυαλου

Ἐγωῖσταρᾶ Ψευδοταπεινολόγου «Πρόσφυγα», τοῦ ἐκδιωχθέντος ὑπό Χρυσοστόμου ἐκ Πάφου, καί Κονακεψαμένου ἐνταῦθα, καί ποιούντος **Κουβαρνταλίκια** πρωτόγνωρα καί πρωτάκουστα, δαπανόντος καθημερινῶς τεράστια ποσά, προσφέροντας -εἰδικά στήν Ἀρχιεπισκοπή- χιλιάδες μερίδες κοτόπουλου, «πρός τό διαφημισθῆναι» (Ματθ.23,5 & 23,23), ἐνῶ κάτω ἀπό τή μύτη του, **διψᾷ ἡ αὐλή του**. Τό Κουτλουμούσι πένεται!! «**Τῆς φιλαδελφίας μή ἐπιλανθάνεσθε**» (Ρωμ.12,10/Ἐβρ.13,1/Α΄Πετρ.1,22/Β΄Πετρ.1,7) δέν τό ἄκουσε καί δέν τό διάβασε ποτέ; **Τοῦ Ἰούδα καί τῶν Φαρισαίων τίς δουλειές διδάσκουν** στήν Κύπρο; Αὐτά ἔμαθε ἀπό μικρός; Πότε θά συνέλθη καί θά κατεβάσῃ τίς Προθῆκες τῆς «Μεγίστης», ἀλλάσσοντας αὐτές μέ τῆς «ἐλαχίστης»; Πότε θά πνεύσῃ ἀέρας ταπεινώσεως, θά παύσῃ νά φιλοξενῇ «Προσωπικότητες», / καί «**πτωχούς ἀστέγους θά εἰσαγάγῃ (πάλιν) εἰς οἴκους**» (Ἵμνολογία), οὐχί «διατρέφων πενομένους πρὸς ἐπίδειξιν καί διαφήμισιν, καί θά γνωστοποιήσῃ τίς Διαθῆκες, **τά Οἰκονομικά ἀποθέματα καί «τό πόθεν ἔσχε ταῦτα ἡ Μονή**», πῶς γίνεται ἡ διαχείρισις, σέ ποιόν λογοδοτεῖ; Καλά, μ' αὐτό τό πλευρό νά κοιμᾶμαι, ἔ;;! Ψευδοκουτοπόνηροι, «**σᾶς συλλαμβάνει Κύριος ἐν τῇ πανουργίᾳ ὑμῶν**» (Α΄Κορ.3,19), ἀνά πᾶσα στιγμήν καί δευτερόλεπτο. «**Θεός οὐ μυκτηρίζεται**» (Γαλατ.6,7). «**Ἡ πτώσις ἡμῶν ἔσται -ἀντιστοίχως καί αὕτη- «Μεγίστη» (!), βεβαία, ἐπαίσχυντος, τραγική, παταγώδης καί ἐξουδενωτική**» (Σοφ.Σειρ.13,13&20,18/Ναούμ.3,3/Ἡσα.17,1/Ἰεζ.31,16).

Μεγάλαυχε, ἔμπαίκτα Εὐφραΐμ, πού πορεύεσαι κατά τάς ἰδίας σου ἐπιθυμίας, κολακευόμενος καί λιβανιζόμενος διαρκῶς γύρωθεν· «**οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας ὡς, ἄνους ὢν, βραδυτῆτα ἠγεῖσαι, ἀλλά μακροθυμεῖ εἰς σέ, μή βουλόμενός τινα ἀπολέσαι, ἀλλά πάντα εἰς μετάνοια χωρῆσαι**» (Β΄Πέτρ.3,3,9).

Καλά, «ἠνέχθη ποτε προφητεία, πρὸς πλουτισμόν καί ἀργυρολόγημα ἐπιτηδίων, καπάτσων καί ἀετονύχιδων»; Ὅχι βέβαια! Δέν τό βρῆκα πουθενά αὐτό. Στή Γραφή ἀναφέρει ὁ Ἀδελφόθεος «**οὐ γάρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτε προφητεία, ἀλλ' ὑπό Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι**» (Β΄Πέτρ.1,21). Ὅχι γιά «**κουκλόπανα**»(!), ἀλλά γιά **σωτηρία ψυχῶν** καί **τή θέωση** τοῦ ἀνθρώπου. Τό Ἅγιον Πνεῦμα, δέν ὀδηγεῖ χέρια ἀργυρολόγων, οὔτε φωτίζει μυαλά κατεργαρέων, ἀπατεῶνων καί πανούργων, **τυχοδιωκτικῶν «ἀνθρωπαρίων»!** Καί ἐν τούτοις συμβαίνει τοῦτο κατά κόρον· καί ἀλληλοσκοτώνονται γιά τήν καπήλευσιν καί **ἱεροσυλίαν «Ἀγίων»** καί τήν ἐπαίσχυντον καί ἀχρείαν ἐκμετάλλευσιν τοῦ βίου, ἀποφθεγμάτων, προφητειῶν, ἀπομνημονευμάτων, ἐναπομεινάντων ἐνδυμάτων καί ἀντικειμένων καθημερινῆς ποτε χρήσεως ὑπ' αὐτῶν· ἀρχομένης ἀπό **λειψάνων σώματος**, ὡς ὀστών ἢ ἀποξηραμένων σπλάγχνων ὡς καρδίας, μεταβαινόντων εἰς «**τίμια** -ἄκουσον

ἄκουσον- **αἷματα**» αὐτῶν ἐν φιαλιδίοις (καινοφανές πρὸς ἐπικράτησιν ἔσαι), καὶ ἐξικνουμένων μέχρι ψαλιδίου, «αὐγοῦ» (ραφῆς καλτσῶν), ἐμβάδων (παντοφλῶν), ἵνα μὴ εὐτελίσω ἔτι τὸν λόγον, καὶ ἐρεθίσω τοὺς λεπτότατα πνευματικὰ αἰσθητήρια περὶ ἀγιότητος φέροντας καὶ ἐμποτισθέντας ἐν τῷ βίῳ· ἐνῶ ἡμεῖς **δὲν** πρέπει στή συνέχεια νὰ ἀποκλείωμεν, ὅτι πρέπει (ἴσως) **καὶ οὔρα** αὐτῶν ἐν φιαλιδίοις .. νὰ ἀναμένωμεν!!! Καθότι «**ὁ ἐτάζων νεφρούς καὶ καρδίας Κύριος**», δι' αὐτῶν, καθαρότερα πως θὰ παρέχη-προβάλη ἡμῖν ταῦτα διὰ τῶν λειτουργῶν Του εἰς προσκύνησιν (μὴ γένοιτο νὰ τό δοῦμε κι' αὐτό!), ἀφοῦ κατόπιν **διηθήσεως** ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ προτίθενται καὶ πρὸς τοῦτο (=προσκύνησιν), τοῖς παραλόγοις καὶ «**ὑπερφρονοῦσι παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν**» (Ρωμ.12,3) καὶ οὕτω διακειμένοις πρὸς αὐτὰ ἄνθρωποις· συγκρινόμενα πρὸς τό μὴ διηθησθέν εἰσέτι παρὰ τῶν νεφρῶν **αἷμα**, ὅπερ **ἤδη προσκυνεῖται καὶ «τίμιον» ἐπιφωνεῖται**, εἰ καὶ μὴ διαβάν-διελθόν-διαπεράσαν δι' αὐτῶν (τῶν νεφρῶν), ἵνα τῶν οὔρων λάβη τὴν μορφήν. Θὰ λέτε, θέμα πού βρῆκα, καὶ σέ τί λεπτομέρειες ἀναλίσκομαι, ἔ; **Ὡρέ, ξυπνεῖστε!!!!** Μᾶς τά φέραν καὶ **τά προσκυνᾶμε** ἀπ' τὴν αἰμοκάθαρση **ὡς τίμια!!!**, ὡς «**τιμίων σφαγίων, σφαγέντων ὑπὲρ Χριστοῦ**», καὶ ξυνίζονται τ' αὐτιά σας, καὶ παραξενεύονται τά μάτια σας πού τά διαβάσετε; Γιά παραμύθια τ' ἀκοῦτε; Ποῦ ζῆτε; Ἀπίθανα φαντάζουν τά ἐπερχόμενα; Κρίμα, νὰ ὑπάρχη ἀκόμη σκοτάδι, μέσα σέ τόσο φῶς ποῦχει χυθῆ πάνω στή γῆ.

Νευριάσατε; Ἐγὼ νὰ δῆτε. Καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα. Ἐκτός ἂν ἐσεῖς ζῆτε σέ ἄλλον πλανήτη. Δυὸ βήματα εἶναι ὁ Ζουρνατζόγλου καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα του. Κάνετε τὸν κόπο νὰ πᾶτε νὰ «**ἀποθαμάξετε**»! Μέχρι κουβαρίστρα, στικάκια καὶ περαστάρικλωστῆς ἐκθέτουν εἰς προσκύνησιν!!

Στή **Σουρωτή** εἶναι πού θὰ τά χάσετε καὶ θὰ «σουρώσετε» πρὶν μεθύσετε ἀπὸ τὸν πλοῦτο, **τοῦ**, κατὰ τά ἄλλα «**ρακένδυτου νοικοκύρη**»! Ὅχι καλέ **τοῦ εὐαγγελιστῆ** τ' **Ἄη Γιάννη** καὶ **τοῦ Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκη**, πού ψωμολυσσᾶν' κι' οἱ δυὸ τς, ὁ ἓνας στήν Πάτμο κι' ὁ ἄλλος στὰ Τουρκουβούνια· Αὐτοί τς εἶν' **παλιά πατέντα**. Ὁ ἀπέριττος **τάφος** τοῦ «**καινούργιου**», τοῦ ἐδῶ **πα, Ἰσίου** καὶ ἄξιου «**νοικοκύρη**»! Πού ἔχουμε κουβαλίσει ἑκατοντάδες κυβικά κοκκινόχωμα μέ τά φορτηγά πού σκεπάζουμε τὸν τάφο του, καὶ γίνεται ἀνάρπαστο γιά φυλακτά, νὰ τό διαλύσουν στό ποτήρι νὰ τό πιῶν οἱ γυναῖκες γιά νὰ τεκνοποιήσουν, ἄλλοι γιά νὰ θεραπευθοῦν, **Χριστός καὶ Θεία Κοινωνία ὠχριοῦν μποστά του!**

Παρά νὰ δοῦν τά μάτια σου,
καὶ νὰ μὴ τό πιστεύης,
αὐτόν νὰ ἔχης γιά Θεό,

κι' αὐτόνε νά λατρεύης!

Ἔ, οὐρανέ, τί κρύβεις;! Θά εἶμαι μπροστά, καί θά περιμένω, **Φιλοθέη**, νά δῶ **πῶς θ' ἀντικρύσης τόν εὐεργέτη σου**, «τόν εἰς Χριστόν γεννήσασάν σε, εἰ καί μυρίους παιδαγωγούς -προτέρους καί ὑστέρους- ἔσχες, ὡς, ὄν τιμᾶς (Παῖσιον) μέχρι λατρείας» (Α΄ Κορ.4,15), τόν φίλο μου, συνάδελφο (στά Γραφεῖα τῆς Ἱ.Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἅ -Γραφεῖα- ἀνηγείραμεν μετά τόσου κόπου καί θυσιῶν) καί συμπρεσβύτερο μου π. **Πολύκαρπο Ματζάρογλου!** Θά τολμήσης νά διεκδικήσης καί θ' ἀπαιτήσης ν' ἀγοράσης μέ τά Παῖσιακά ἑκατομμυριάκια σου **τόν οὐρανό;!** Θά φθάσῃ τό θράσος σου ὡς ἐκεῖ;! Τίς ἀδελφές σου ἀπό τή **Νέα Μάκρη**, μέ τί μάτια θά τίς δῆς; Ὁ «νοικοκύρης» σας, πού δέν εἶναι δά κι' ὁ Χριστός(!), **τί ἔχει προφητέψει γιά σένα καί τόν ἑαυτό του;** Ποῦ θά πᾶτε ἀντάμα; Τί κρίμα, τί κουβαρνταλίκι;! Νά ξεπεράσετε ὅλους στό νταηλίκι, νά σώσετε τήν οἰκουμένη, αὐριο νά μήν ἔχετε οὔτε χαρτζιλίκι καί στόν οὐρανό **νά βρεθῆτε χρεωμένοι!** Ὡ **ἱερά ξυνωρίς**, πῶς θά νιώθετε ἐνώπιον **Πολυκάρπου Ματζάρογλου καί τῶν ἀγγέλων;!!!**

Ρέ παιδιά, Ἀδελφότητες, Ὀργανώσεις, Ζηλωτές, Ἀποτειχισμένοι, Ἀποτυχημένοι, Ἐπιτυχημένοι, Ἀπογοητευμένοι, Ἀγανακτισμένοι, Μεμφίμοιροι, Κακόμοιροι, Ζαλισμένοι, Σοφοί, Ἄσοφοι, Πιστοί ἀκόμη, ἢ **πού βαπτιστήκατε καί τᾶχετε μπλεγμένα.** Ὅλοι μαζί, ἄς ἀνοίξουμε τά μάτια, καί **ἄς σταθοῦμε μέ εἰλικρίνεια, ἀπέναντι στό Εὐαγγέλιο** πρῶτα, καί ἄς ἐρωτηθοῦμε. Τό πιστεύουμε ἀδιαμφισβήτητα, τό παραδεχόμαστε, τό ἔχουμε **πάνω ἀπό μᾶς** ὡς μέτρο, ἢ **κάτω ἀπό μᾶς-πατητήρι** ὡς κάτι τό ξαπερασμένο καί μή ἐπαρκές καί αὐτάρκες γιά αὐτά πού ὑπόσχεται; Γιατί αὐτό ἀπαιτεῖ καί διεκδικεῖ γιά τόν ἑαυτόν του· πληρότητα, ἀπολυτότητα, καί **ἱκανότητα νά ἀπαντήσῃ καί νά λύσῃ ὅλα τά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου**, τοῦ σήμερα, τοῦ ἐγγύς καί τοῦ ἀπωτέρου μέλλοντος, **χωρίς τή βοήθεια καί τά δεκανίκια** σύγχρονων Προφητῶν, Ψευδοπροφητῶν, Νέου εἴδους Πατέρων καί «Τύπου Ἁγίων (καί) μέ ἀνθρώπινη πλευρά» //+ (λές καί οἱ πρό αὐτῶν ἐστεροῦντο τοιαύτης, «τήν ὁποῖαν -ἀνθρωπίνην πλευράν-, φύσιν, σάρκα σύν ταῖς ἐπιθυμίαις καί παθήμασιν τήν ὁποῖαν ἐσταύρωσαν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ» (Γαλατ.5,24) **ἦταν «διαφορετικῆς κοπῆς»(!)**), // + ἢ καί μέ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἀντιχρίστου τή βοήθεια καί ἀρωγή αὐριο (ἄπαγε!).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναῖτης, μᾶς θυμίζει ὅτι **ἡ Παναγία «πάντα συνετήρει τά ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς»** (Λουκ.2,19) τά ἄλλως γεγραμμένα ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, τά ὁποῖα ἐμεῖς τά κλωτσᾶμε. Καί ἀλλαχοῦ μᾶς διευκρινίζει, θά κάνωμεν **ὑπακοήν εἰς τόν ἐπίσκοπον**, τήν Πολιτείαν ἢ ὅπου ἄλλοῦ

άπαιτηθῆ, «**ἔνθα οὐ παρανομητέον**», ὅπου δέν πρόκειται καί δέν ἐπίκειται παράβασις. Διαφορετικά **οὐδεμίαν οἰκονομίαν θά κάνωμεν, ἰδιατέρως εἰς θέματα πίστεως, ἀλλά τήν ἀκρίβειαν θά ἐξαντλοῦμεν πάντοτε, σύμφωνα μέ τό εὐαγγέλιο καί τούς Κανόνες. Ὁ Καθηγητής Κονιδάρης** δέν ἔπαυε νά τονίζη «**τό συναμφότερον, καί οὐ πολύ τό μέσον**» τῆς γνώμης, ὡς πρός τήν εὐθύνην πού ἀναλαμβάνεται σέ κάθε περίπτωσιν, ἔναντι ὁποιουδήποτε ἀναφουμένου θέματος ἢ δημιουργουμένου προβλήματος. Δηλαδή, ἔχουν **ἀμφοτέροι** (καί οὐ μόνον-οἱ πάντες ἔχουσι), ἐπίσκοποι καί Ἱερεῖς (μετά Διακόνων, Μοναχῶν, Κατωτέρου Κλήρου καί Λαοῦ) ἀπό κοινοῦ **εὐθύνην**, ὡς πρός τήν γνώμην πού θά σχηματίσουν καί τήν ἀπόφασιν πού θά λάβουν, ἔναντι τοῦ θέματος πού θα προκύψῃ ἢ τοῦ προβλήματος πού θά δημιουργηθῆ σέ κάθε περίπτωση.

Ὡς δέ πρός τήν **ὑπακοήν στήν Ἐκκλησία** εὐρύτερα, αὕτη θά νοῆται **μέ φόντο κάθε στιγμή τόν θάνατο ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῆς ἀθανάτου ψυχῆς**, καί **ὄχι τόσο μέ μονόπλευρη στοργική φροντίδα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου**. «**Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;**» (Ματθ.16,26). Ποῦ πνεῦμα τοιοῦτο, «**ἀπαρνήσεως ἑαυτοῦ**» καί **θυσίας ἑαυτοῦ-αὐτοθυσίας** σήμερα;!

Παντοῦ ἀκοῦς, καί εἶναι γραμμένο: «**Πρῶτα ὑπέρ Πίστεως καί ἔπειτα ὑπέρ Πατρίδος**»! Τί -ὡς ἀπάντησις εἰλικρινῆς, πραγματικά- **ἐπιτελεῖται; Πρῶτα νά τελειώνουμε μέ τή Θρησκεία**, νά μήν ὑπάρχη ἔκκλησιά ἀνοιχτή, οὔτε μεταλαβιά· καί ἔπειτα **νά ξεπουλήσουμε τήν Πατρίδα**, νά πάψουμε νά πολεμᾶμε, νά μήν ἔχουμε ἐχθρούς, τούς ὁποίους «**νά ἀγαπᾶμε**» (Ματθ.5,4) **-εὐαγγελικώτατο τοῦτο(!)-**, νά ἐγκαταβιοῦμαι καί συγχρωτιζώμεθα ἀνέτως μέ αὐτούς -εἰδικά **μέ τούς Μωαμεθανούς** (πού ἀκονίζουν καλύτερα τίς χατζάρες)(!), κι' ὅ,τι ὦρα μᾶς ζητηθῆ, νά σκύψουμε τό κεφάλι, καί νά ποῦμε, «**σφάξε με Ἀγάμ ν' ἀγιάσω!**». Τί μεγαλειωδέστερο καί τῆς Παγκοσμιοποίησεως τοῦτο! Γιά νά μή ξεχάσουμε καί τόν **ἀραχνιασμένο** κάπου Χριστό μας δηλαδή, μερικοί, καί **τήν «παλιά πατέντα τῶν μαρτύρων**» (ἄπαγε!)· ἢ ὁποία δέν θά τυγχάνῃ παλιά, ἀλλά **καθημερινή**, στό κάθε βῆμα καί θά πέφτουμε σάν τά κοκ(κ)όρια. Ἀλλά ποῦ μυαλό! Ποῦ φρόνηση! «**Ἐμῶρανε ὁ Θεός τόν κόσμο**» (Α΄ Κορ.1,20), καί τόν ἀφήνει νά πορευθῆ πρός τήν αὐτοκαταστροφή του, γιά νά ἀναδυθῆ-νά ξεχωρίσῃ μέσα ἀπ' αὐτόν τό **«λεῖμμα πού θά καταφύγῃ στήν ἔρημο**» (Ρωμ.11,5 / Ἀποκ.12,6). Αὐτά δείχνουν τά σημεῖα τῶν καιρῶν τῆς Γραφῆς, καί ὄχι οἱ προφητείες τῶν τσαρλατάνων καί τῶν κομπογιαννιτῶν.

Ποῦ πᾶμε ἐπί τέλους; Τά γνήσια, τά ἀτόφια, τά ζωντανά τά χθεσινά γράμματα, ἀπ' τούς γεμάτους πίστη μέ παιδική καρδιά καί ἐμπιστοσύνη στό Θεό καί τήν

Πρόνοιά Του Δασκάλους, Καθηγητάς, Ίερεῖς, Κατηχητάς, Ἀναδόχους (Νονούς μας), Πιστούς Παπούδες καί Γιαγιάδες, Γονεῖς, ἔμπιστους καί ἀδελφικούς φίλους πού λέγαμε τό μυστικό μας, τά χάσαμε γιά πάντα· ἐπειδή οἱ ἐπίσκοποι, ἐκλεγόμενοι μέν μέ τούς Κανόνες, πρέπει ὅμως ἀμέσως μετά νά ὑπακοῦν τυφλά στό ἐκκλησιαστικό δίκαιο, στό Ὑπουργεῖο Θρησκευμάτων-Παιδείας καί στήν Πολιτεία, προδίδοντάς τα ὅλα καί ὀφείλοντας νά συμφωνοῦν σέ ὅλα ὅσα ἐντέλλονται αὐτοί; Ἐν τέλει πού θά καταλήξουμε; Θά ἀκολουθήσουμε τήν ἀδράνεια, τήν ἀπραξία, τήν ἀπονέκρωση, τήν ἀπιστία, τήν ἄρνηση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί ἐν τέλει θά μεταπέσουμε στή λατρεία τοῦ Ἀντιχρίστου τόν ὁποῖον ἐπιφέρουν προδευτικά γιά νά τόν ἐπικαθίσουν ἐπί τῶν κεφαλῶν μας προδευτικά; Πρέπει νά τά ἀποδεχθοῦμε **σάν ἀπολύτους προδιαγεγραμμένους, προαποφασισμένους, τετελεσμένους, καί ἐφαρμόσιμους ἀπαρεκκλίτως σχεδιασμούς;** Ἐ, ὄχι δά ! **Θρησκευτικός ραγιαδισμός δέν πρέπει ἐπ' οὐδενί καί σέ καμιά περίπτωση νά περάση.**

Ἐδῶ, πρέπει ν' ἀναλάβη ὁ καθένας τήν εὐθύνη του. Στεκόμαστε στά γύρω πολύ ἔλαστικοί, ἀνεύθυνοι καί ἀδιάφοροι. Δέν βλέπουμε τόν καθένα ὑπεύθυνα, ὑποχρεώνοντάς τον νά ἐκτελῇ ὀρθά τό ἔργο του, πιστά τό χρέος του, ἐπιμελῶς τό καθῆκον του. Ἡ ἀνεκτικότητα μας εἶναι ἐκείνη πού ἀφήνει σιγά σιγά ἀνοίγματα, διά τῶν ὁποίων οἱ ἄρχοντες **μᾶς κατακυριεύουν καί μᾶς κατεξουσιάζουν** (Ματθ.20,25/Μάρκ.10,42), κι' ἐμεῖς ὑποδουλούμενοι σύν τῷ χρόνῳ εἰς αὐτούς, -τί τραγικό;- τούς ἀποκαλοῦμε καί τούς ἀποδεχόμεθα, παρ' ὅλες καί με ὅλες τους τίς ἀδυναμίες καί τίς ἐλλείψεις, ὡς καί «εὐεργέτας»! (Λουκ.22,25)

Μᾶς τά προεῖπε ὁ Σωτῆρας μας αὐτά καταλεπτῶς, καί θά ζητᾶμε, -μέσα στήν ἡδονιστική, διαστροφική καί ἀφύσικη ζωή μας- ἀντί τῆς στοργῆς του, Βαραβᾶν. Καί «Βαραβάδες καί **Ψευδοπροφήται, πολλοί γεγόνασιν ἐν τῷ κόσμῳ**» (Α' Ἰωάν.4,1/Μαρκ.13,22). Ὁ Κύριος μᾶς ἐτόνισε προειδοποιητικά, «**μή πορευθῆτε ὀπισθεν αὐτῶν**» (ἔ.ἀ.).

Ὁ καθένας ἀπό μᾶς ὅμως σήμερα, ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπό τό βασικό ἐκεῖνο καί ἀρχικό, «**Οὐ ποιήσης σεαυτῷ εἶδωλον οὐδέ παντός ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καί ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω, καί ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑπό κάτω τῆς γῆς. οὐ προσκυνήσης οὐ δ' οὐ μή λατρεύσης αὐτοῖς**» (Ἐξοδ.20,4). Λατρεία μόνο στό Θεό. **Τιμητική προσκύνησις εἰς τούς Ἁγίους.** Ἐχει παραθεωρήσει καί ἔχει ξεχάσει τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό. Ξεχωριστά τόν **Σωτῆρα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν τόν Ἐσταυρωμένον τόν Ναζαρινόν** μέ τό ἀπολυτρωτικό Του ἔργο σφαιρικά, ἀλλά καί ὡς **Τόν Δημιουργόν τοῦ Σύμπαντος!** Τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Ζωοποιόν, τό καί ζωοποιοῦν καί τελεσιουργοῦν τά Ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, πού συντηρεῖ καί ζωογονεῖ τήν κτίσην, τό λαλήσαν διά τῶν Προφητῶν· **Αὐτό** πού

«ὠδήγησε τὰ χέρια τῶν ἁγίων ἀνθρώπων νά καταγράψουν καί συγγράψουν τὰ (ὅσα) ἐν τοῖς εὐαγγελίοις» (Β΄ Πέτρ.1,21) καί ὄχι μόνον, διότι «ἔστι πολλά ἅτινα οὐκ ἐγράφησαν καθ' ἑν...» (Ἰωάν.21,25), καί «οὐ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτέ προφητεία» (Β΄ Πέτρ.1,21). Μέ τή διαφορά, ὅτι «οἱ λόγοι τῆς προφητείας ταύτης δέν εἶναι σφραγισμένοι» (Ἄποκ.1,3), ὡς διαφημίζεται καί εὐρέως πιστεύεται, καί «εἶναι μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καί ποιῶν τούς λόγους τῆς προφητείας ταύτης» (ἔ.ἁ.) πού «δέν εἶναι σφραγισμένοι» (Ἄποκ.22,10) ἐκ δευτέρου σημειούμενον καί διευκρινιζόμενον, ὡς προλεγόμενον καί ὡς μέχρις ἐν κατακλεῖδι διατηροῦντες τήν διαφάνειάν των οἱ λόγοι τῆς προφητείας ταύτης, «ὁ καιρός γάρ ἐγγύς» (Ἄποκ.1,3 & 22,10). Καί ἀπό μόνον πάντες οἱ πιστοί, «οἱ ἔχοντες νοῦν Χριστοῦ καί σοφίαν Θεοῦ» (Α΄ Κορ.2,16/Ἐφεσ.1,17/), -ὄχι ἀπό διορατικότητας καί προφητείες τσαρλατάνων-, ἀλλά ἀπό «τά σημεῖα τῶν καιρῶν» (Ματθ.16,3), «θά προγινώσκωσιν τὰ ἐπερχόμενα» (Λουκ.21,26)· καί «οὐαί τοῖς ἀνθρώποις ἐφ' οἷς θέλουσι προστεθῆ αἱ πληγαί τοῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐπεὶ προσέθηκάν τι αὐτῶ· εἰ θέλει ἀφαιρεθῆ τό ὄνομα αὐτῶν ἀπό τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς, ἐπειδή ἀφήρεσαν κάτι» (Ἄποκ.22,19).

Ὁ Κύριος, ἀπλῶς ἀντιδοξάζει τούς δοξάσαντας αὐτόν ἐν τῷ βίῳ καί εὐαρεστήσαντας αὐτῷ διά τῆς ὅλης πολιτείας καί ἀναστροφῆς ἐν τῷ κόσμῳ, καί χαριτώνει καί ποιεῖ ἰάματα διά τῶν ἱερῶν Λειψάνων αὐτῶν, ἅτινα χαριτοβρῦουν, μεταδίδοντα καί διανέμοντα τήν ἐμπότισιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Παναχράντου Σώματος καί τοῦ Τιμίου Αἵματος, ἣν (ἐμπότισιν καί χάριν) φέρουσι καί μετά θάνατον τεθησαυρισμένην ἐν ἑαυτοῖς διά τῆς πυκνοτάτης Θείας Κοινωνίας καί Μεταλήψεως. Ἐδῶ, εἰς αὐτήν τήν τελευταία λέξη «μεταλήψεως» θέλω νά ἐπιμείνουμε καί νά προσέξουμε, γιά νά λυθῆ τό «ὑποτιθέμενον» -ὅπως θά διαπιστώσετε- αἰώνιο «πρόβλημα», τό ὁποῖο δέν εἶναι καθόλου πρόβλημα, ὅπως θά ἀντιληφθῆτε παρακολουθοῦντες τά κατωτέρω.

«Μετάληψις», ἡ λέξις ἐτυμολογικῶς προέρχεται ἀπό τήν πρόθεσιν μετά + τό ρῆμα λαμβάνω (μετά + λαμβάνω = μεταλαμβάνω) καί ἐξηγεῖται ὡς, πρᾶξις διά τῆς ὁποίας λαμβάνω κάτι ἀπό κοινοῦ μέτ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων λαμβάνω, μεταλαμβάνω, ἐξ οὗ μετάληψις καί μάλιστα Θεία· ὅτι -προσερχόμενοι- τοῦ Ἄχραντου Σώματος καί τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μετ' ἄλλων (μαζί) λαμβάνομεν, «μεταλαμβάνομεν».

Κατά τήν ὥραν τῆς Ἱερᾶς Προσκομιδῆς πού γίνεται ἡ μνημόνευσις ζώντων καί κεκοιμημένων, «Στρατευομένης καί Θριαμβευούσης Ἐκκλησίας», καί ἐξάγεται ἡ πρὸς ἁγιασμόν μερίς τῆς ψυχῆς ἐνός ἐκάστου ἐκεῖ ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ἄρτου/, ὅσον καί κατά τήν Φρικωδεστάτην Θείαν Ἀναφοράν τοῦ «Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας», μετὰ τήν μεταβολήν τοῦ ἄρτου καί τοῦ

οίνου εἰς «αὐτό τοῦτο Τό Ἄχραντον Σῶμα καί Τό Τίμιον Αἷμα Τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»· ἐντός τοῦ **Λειτουργικοῦ Χρόνου** (ἐκείνη τήν στιγμή) **κατά τόν ὁποῖον εἶναι ὅλα Παρόντα** (παρελθόν, παρόν καί μέλλον), καί **ρίπτονται ἐντός τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου αἰ ἐν τῇ Ἱερᾷ Προσκομιδῇ μνημονευθεῖσαι μερίδες τῶν ψυχῶν ὡς ψυχία-μαργαρίται ἵνα καθαρισθῶσιν-ἀποπλυθῶσιν καί ἁγιασθῶσιν ἐν τῷ Πανακηράτῳ Αἵματι τοῦ Χριστοῦ αἰ ἁμαρτίαι πάντων, τῶν ζώντων καί τῶν κεκοιμημένων**· βλέπομεν ὅτι δέν ἀπουσιάζει κανεῖς ἐκ τῶν ἤδη κοιμηθέντων καί πρὸς τήν ἄλλην ζωὴν μεταστάντων μελῶν τῆς «Θριαμβεβούσης» Ἐκκλησίας, ὑπέρ τῆς ὁποίας προσφέρονται δεήσεις τε καί ἱκεσίαι νυχθημερόν, οὐ χωρὶς λόγον καί ὠφέλειαν, ἰδιαίτατα ἡ Φρικωδεστάτη Ἀναίμακτος Θυσία καί Λατρεία, **μεγίστην ὦνησιν καί ὠφέλειαν σωτηρίας**, ταῖς ψυχαῖς ἐπιτυγχάνουσα καί ἐπιφέρουσα-ἔλκουσα. Πῶς λοιπόν δέν συγχαίρουν καί δέν συναιφραίνονται καί συναγαλλιῶνται οἱ Ἅγιοι, ἀπό κοινοῦ μεθ' ἡμῶν ἐν ταῖς Συναξεσι, καί ἡμεῖς δέν ἀπολαμβάνομεν, παρόντων αὐτῶν καθ' ἐκάστην στιγμήν -μέσα στόν Λειτουργικόν Χρόνον πού εἶναι τά πάντα Παρόντα-, τῆς διαρκοῦς Παρουσίας των, τοῦ στηριγμοῦ, τῆς βοηθείας, καί πάσης χάριτος, ἦν πλουσιοπαρόχως λαμβάνουν παρά τοῦ δωρεοδότη Χριστοῦ καί μᾶς μεταδίδουν, μετοχετεύουν, ὡς τόσον τιμηθέντες παρ' αὐτοῦ καί «**φίλοι Θεοῦ ἠγαπημένοι**» (Ψαλ.138,17) γεγονότες;

Ναί ἀλλά, «**Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος**» (Ἐβρ.10,31). Δέν εἶναι χέρια Χωροφύλακα ἢ Εἰσαγγελέα. Ἐπειδή εἶναι Θεός ἀγαθωσύνης, ἀγάπης, εἰρήνης καί γαλήνης, δέν μποροῦμε νά Τόν φανταστοῦμε, ὅτι ἔναντι τῆς φαυλότητος, ὠχριοῦν ἔμπροσθέν Του ὅλοι οἱ Εἰσαγγελεῖς τοῦ κόσμου καί ἡ ἀύστηρότης πού δύνανται νά ἐπιδείξουν. Δέν παίζουμε μέ τή φωτιά. Ὁ Θεός «**πῦρ καταναλίσκόν ἐστί**» (Ἐβρ.12,29). «**Ζηλωτής (ζηλιάρης) ἐστί**» (Ἐξόδ. 20,5). «**Οὐ μυκτηρίζεται**» (Γαλάτ.6,7). Δέν κάνει χορατά, δέν ἀστειεύεται. Εἶναι «**λίθος, πού ὅποιος συγκρουσθῇ μαζί του θά συνθλασθῇ, καί σ' ὅποιον πέση πάνω του, θά τόν λικμήσῃ**» (θά τόν κἀνη σκόνη-κονιορτοποιήσῃ) (Ματθ.21,44).

Εἴμαστε πολύ εὔκολοι, μέσα στήν ἀπαιδεψιά μας καί τήν ἔλλειψη μελέτης Ἁγίας Γραφῆς καί τήν ἐλαχίστη μας διάθεση ἔστω γιά νά συμπληρώσουμε τά θρησκευτικά μας αὐτά καινά τῆς φυσικῆς μας ροπῆς καί δίψας γι' αὐτά τῆς ψυχῆς μας· καί σάν νά μή φτάνη, νά μή ἀρκῆ ὅλη αὐτή ἡ κακοδαιμονία καί ἡ ἀβελτερία μας, σπεύδομε νά ποτίσουμε τήν ψυχὴ μας ἀνεξέλεγκτα καί ἐπιπόλαια μέ τό πρῶτο θολονέρι πού θα τύχη μπροστά, νομίζοντας ὅτι θά τῆς προσφέρουμε τόν ὅποιοδήποτε δροσισμό, ὅλως ἀνεξέλεγκτα ἐπαναλαμβάνω καί χωρὶς καμιά ἐπιφύλαξη· ἀρκεῖ ν᾿ἀχη μέσα, στοιχεῖα ἀπό κεῖνα πού «ἡ θρησκευτικὴ μόδα» κυκλοφορεῖ. Σοβαρά καί ὑπεύθυνα, ἐπισταμένως γιά Χριστό ἀπό τήν Γραφή, γιά

ζωή Μυστηριακή, ζωή Σωτηρίας και Θεώσεως, **κανένα ενδιαφέρον!** Απ' όποιονδήποτε και ό,τιδήποτε, μόνο να λήη δῆθεν για Θεό, **και ἄς τό λήη αυτό και ο ἴδιος ο διάβολος**, ο οποίος πιστεύει και φρίττει, τον αναγνωρίζει, και τον παρακαλεῖ να μή ἐπιτρέψη ν' ἀπολεσθῆ κι' ἄς τυραννιέται, μόνο να ὑπάρχη και να μπορῆ να κάνη τό κακό -τόση κακία ἔχει- και τοῦ ἐπέτρεψε να μπῆ (ὡς πλῆθος λεγεῶνος πού ἦτο) εἰς τούς χοίρους, και ἔπασαν εἰς τόν κρημνόν» (Ματ.8,32/Μαρ.5,13/Λουκ.8,33).

Και νάσου τόν ἕνα και νάσου τόν ἄλλον, και νάσου τό ἕνα και νάσου τό ἄλλο, και ο Γέροντας αὐτός προφήτευσεν αὐτό, και ο Γέροντας τάδε προέβλεψε τό ἄλλο· ἀρκεῖ να πρωτοτυπήσουν και να ἐντυπωσιάσουν. Και ἡ οὐσία, οἱ αἰώνιες ἀλήθειες πού ἀπαιτοῦν χρόνο και ὑπομονήν («**ὑπομονῆς γάρ χρειαν ἔχομεν**» (Ἐβρ.10,36), και μόνα τους θά ἐκτυλίσσονται τά πράγματα τό ἕν μετά τό ἄλλο, και οἱ καιροί θά φέρουν στό προσκήνιο τά διαδραματιζόμενα ἀλληλοδιαδόχως, ὅπως εἶναι ἐν τῇ γραφῇ καταγεγραμμένα, χωρίς να χρειαζώμεθα **νευρόσπαστα και κωλονευρίδες, προφητολάγνους και θαυματολάγνους**, μέ γεροντικήν ἀκράτειαν και ἀκρασίαν, -λαϊκῶς και ἀρχαϊκῶς ἐκλαμβανομένης τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως-, προκαλοῦσαν θυμηδίαν, / ὑπερβαίνουσεν εἰς ἀφροσύνην, γελοιότητα και ἐξευτελισμόν, τόν τῶν ψευδομαρτύρων τῆς Σκοπιᾶς πλέον. Τό «**διά πάντα λόγον-(ρῆμα) ἀργόν ἀποδώσομεν λόγον**» (Ματθ.12,36), και «**ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ σε**» (Ἰακ.3,2/Ματθ.12,37), και μέ καβαλλημένο καλάμι μπαμπού (ὄχι ψευτοκάλαμο πού παίζουν φαντασιοπληκτικά νομίζοντας ὅτι εἶναι καβαλλαραῖοι οἱ πιτσιρικάδες), «**λατρεύοντες**» αὐτούς **εἰς τήν θέσιν τοῦ Χριστοῦ**, και μάλιστα μέ ζῆλο ὑπέρμετρο -αὐτό ἐπιτυχάνει ο διάβολος-, ὄχι **τιμητικά προσκυνοῦντες**, ὡς ἡ Ἐκκλησία και τό δόγμα αὐτῆς ἔχει καθορίσει, μέ ἀποτέλεσμα τίς γνωστές **ὑπερβολές και ἀκρότητες**, οἱ ὁποῖες, κατά περιοχές ἐν Ἑλλάδι, ὅπου τύχει δεινός Κομπογιαννίτης Παπᾶς, / και κάθε τόσο ὅλο και κάποια **καινούργια Πατέντα** σκαρφιστῆ ἢ ἀνακαλύψη, πού τυχόν τόν βοηθήσῃ λίγο, / και κάποιο φυσικό ἐποχιακό πύο ἔντονο φαινόμενο, / ἐορταστική, θεραπευτική συγκυρία ἢ περίπτωση, ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἢ ζώου· τότε ἡ καπήλευσις τοῦ γεγονότος και **ὁ χρηματισμός «πάει γόνα»**, και **ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ πάει κατά μέρος**, περίπατο πού λέμε,

νά βρῆ τούς ζαντραβέλιδες
και τό δαβολασκέρι,
κι' ἄλλα να στήσουν δόκανα
κι' ο κόσμος να μὴν ξέρη.
(βρόμα ἢ ὑπόθεση...!)

Ἔτσι σιγά σιγά καί χρόνο μέ τό χρόνο **ξωκύλαμε**, καί φτάσαμε στό κατάντημα πού μέ τά ἴδια μας τά μάτια τό διαπιστώνουμε. Ἀλλά εἶναι τόσο γλυκειά **ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀργυρολογήματος**, τῆς εὐκολῆς καί ἀνετῆς ζωῆς τῆς χωρίς κόπο καί ἰδρώτα, πού δέν πέρνεται εὐκόλα ἡ ἀπόφαση **τοῦ ἀνασκουμπώματος**. Ἐπιασε τό σφιγμό τῆς ἀκηδίας, τῆς Θεομπαιξίας, τῆς Μαλθακότητος, **τῆς ἀνευ κόπου Μισθοδοτήσεως** κλπ. **τῶν ἐπισκόπων** τῆς ἐκκλησίας, ἡ Πολιτεία, ἐκ τῆς πολλῆς «κοπόσεως»(!), καί ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν Τελετουργιῶν, Χοροστασιῶν καί Πανηγύρεων, τάς ὁποίας ἐπιζητεῖ **μεμετρημένας καί εἰς σημαντικές μόνον ἡμέρας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους**· παρέχει **ἄφθονον** τήν συντήρησιν πρός τό παρόν, ἡ ἄλλη ἡ πλανεύτρα, / μέχρι νά τήν μειώσῃ εἰς **ἱκανήν**, κατόπιν εἰς **ὑστερημένην**, εἶτα εἰς **γλίσχραν**, καί τέλος **μή ἔχουσα τίποτε ἄλλο ἀπολύτως νά τῆς προσφέρῃ**.

Ἦγουν, τοὔτέστι δηλαδή,
 ἐν ἄλλοις λόγοις, ἦτοι,
 παντρέψανε τόν κάβουρα,
 τοῦ δώσαν τόν σπουργίτη
 (πάλι, βρόμα ἡ δουλεά..!)

Αὐτά εἶναι προγραμματισμένα μέν ὑπό τῆς Πολιτείας, ἀλλά προκληθέντα, δυστυχῶς, ἐκ μέρους καί ἀπό πλευρᾶς τῶν **ἐπισκόπων**, ὡς ἐκπροσωπούντων **ἀμελῶς** τά τῆς Ἐκκλησίαν καί μετά τῆς Πολιτείας ρυθμιζόντων τά Προβλήματα αὐτῆς ἐπιπολαίως, καιροσκοπούσης τῆς πρώτης, καί ἐκμεταλλευομένης τήν **ἀβελτερίαν** αὐτῶν (διανοητικῆς νωθρότητος, **εὐηθείας**=ἀφέλειας, μωρίας, βλακειᾶς).

Ἔτσι εἶναι. Δίχα τῶν συμπαρομαρτούντων (= τῶν παρακολουθημάτων, τῶν παρεπομένων), **μέ ξεροσφύρι** (ποτό χωρίς φαγητό καί μεζέ) Χριστό, δέν κατορθοῦται ἡ ζωή τῆς ἀλαζονείας, τῆς Χλιδῆς καί τῆς Ἐπάρσεως! Ἡ τρέλα ἔχει ἀρχή. Κι' ὅποιος σπεύδει γιά τήν «Ἀρχή», ποθώντας αὐτή μετά τῆς τρέλας του νά μήν ἔχῃ τέλος, ἐπιθυμεῖ καί προσπαθεῖ νά τήν συνοδεύῃ παντοιοτρόπως μέ **ἄφθονο** χρῆμα, τό ὁποῖο προσπορίζεται μέ θεμιτούς καί ἀθεμίτους τρόπους, πού «ὁ σκοπός πάντοτε ἀγιάζει τά μέσα», μετερχόμενος καί κάθε ἄλλη πρωτόγνωρη διαολιά -πιέζοντας τήν συνείδησίν του- ἀρκεῖ νά μή γίνῃ τελείως ρεντίκωλο καί περίγελως τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ἤδη ἔχει γίνῃ «ἄθυρμα (παιγνιδάκι) καί ἐπίχαρμα (ἐπιχαιρεκακία) τοῦ διαβόλου» (Σ.Σειρ.6,3.18,31.42,11). Τόση ἐθελοτυφλότης! **«Μωραίνει Κύριος ὅν βούλεται ἀπολέσαι»** (Β'Πετρ.3,9/Α'Κορ.1,20). **«Πονηροί δέ ἄνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπί τό χεῖρον, πλανῶντες καί πλανώμενοι»** (Β'Τιμ.3,13). **«Μή πορευθῆτε ὀπισθεν αὐτῶν»** φωνάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Δηλαδή, ἐνῶ ἐδῶ ὁ Θεός σᾶς λέει, μή πηγαίνετε πίσω ἀπ' αὐτούς, καί «**ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστὶ καὶ οὐκ ἔρχεται μετὰ παρατηρήσεως**» (Λουκ.17,20-21) καί «πᾶσαν τὴν βιωτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν» -κατὰ τὸν Χερουβικόν ὕμνον π.χ.-, «ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι»· σεῖς πεισματικά θά πῆτε στὸν Πατρο Κοσμᾶ -γιά νά τά μπερδέψετε περισσότερο-, ὑπάρχουν Καλές καὶ Κακές Τηλεοράσεις (δηλαδή, Καλός καὶ Κακός διάβολος πού θᾶναι τὰ κέρατά του στά κεραμίδια), καὶ τὰ 4 Εὐρώ εἶναι Καλή Τηλεόραση (Καλός διάβολος), καὶ «ἡ πίστις -δέν εἶναι- ἐξ ἀκοῆς» (Ρωμ.10,17), ἀλλ' «ἐκ παρατηρήσεως» (Ἐ.Ἄ.), ἀπό τὴν Τηλεόραση, μέσω Τηλεοράσεως! Χά, χα, χα! Τί καλά! Κάνει λάθη ὁ Θεός! (Ἄπαγε τῆς βλασφημίας). Ὁ Ζησόπουλος ἦταν Ὑπέρθεος μέ τὰ μυαλά καὶ τὸ στόμφο πού κουβαλοῦσε, «**μὴ νομίμως ἀθλῶν, πιστεύων καὶ τὸν δρόμον τελῶν**» (Β' Τιμ.2,5). Εἶχε σατανικὴ φώτιση, καὶ ἐμπνεότανε ἀπὸ τὸν οἶστρο του πού τὸν βάραγε κατακέφαλα γιὰ τίς «**ἀγελάδες τοῦ γῆς Βασάν**» πού ἐξέτρεφε σ' ἄν βοσκηματώδεις ὑπάρξεις, πειθήνια ὄργανα μέ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ τυφλὴ ὑπακοή, χωρὶς ἴχνος ἰδίας προσωπικότητος -ρομποτάκια! Δέν πρόσεξε τὰ προφητικά λόγια τοῦ Ἱερεμίου πού κάτι θέλαν νά τοῦ προμηνύσουν γιὰ τὸ βάθος τοῦ χρόνου καὶ τὰ στερνά του. «**Ἀνάβηθι εἰς τὸν Λίβανον καὶ κράζον καὶ εἰς τὴν Βασάν (τὴν Ἀσπροβάλτα σου) δός τὴν φωνὴν σου καὶ βόησον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης, ὅτι συνετρίβησαν πάντες οἱ ἔρασταί σου. ἐλάλησα πρὸς σέ ἐν τῇ παραπτώσει σου, καὶ εἶπας· οὐκ ἀκούσομαι· (καὶ πότε ἄκουσες ἄλλον)· αὕτη ἡ ὁδός σου ἐκ νεότηρός σου, οὐκ ἤκουσας τῆς φωνῆς μου (ψέματα λέει ὁ Θεός;· πάντας τοὺς ποιμένας σου ποιμανεῖ ἄνεμος, καὶ οἱ ἔρασταί σου ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐξελεύσονται· ὅτι τότε αἰσχυρῆσθαι καὶ ἀτιμωθῆσθαι ἀπὸ πάντων τῶν φιλοῦντων σε. (ἐσύ παρέμεινες διὰ βίου ἀναίσχυντος καὶ ἐν ἀτιμίᾳ). κατοικοῦσα ἐν τῷ Λιβάνῳ, ἐννοσεύσουσα ἐν ταῖς κέδροις, καταστενάζεις ἐν τῷ ἐλθεῖν σοὶ ὀδύνας (μέ -ο- καὶ -υ- πρό κοιλόπονου ὠδινῶν ἀκόμη) ὡς τικτούσης. (μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου, δέν σοῦ κεγότανε καρφάκι τί σοῦ ἔσερνε ἡ κοινωνία, κι' ἐσένανε καὶ τῆς κάθε μιᾶς ἀπ' τίς μπαλτουτζάβες σου, τίς προκομμένες φροξιλάνθες σου» (Ἱερεμ.22,20-23). Δέν θέλησε νά ἐγκύψη μέ εἰλικρίνεια νά ἀκούσῃ καὶ νά παραδεχθῆ τὸν Ἀδελφόθεο Ἰάκωβο, ὅτι σάν ἄνθρωπος ἦταν ὅπωςδήποτε πρῶτ' ἀπ' ὅλα «**Ψεύτης**» (Ρωμ.3,4). Κατόπιν, «**οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται τὴν γλῶσσα δαμάσαι**» (Ἰακ.3,8), καὶ «**μόνον ὁ ἄνθρωπος πού μπορεῖ νά δαμάσῃ τὴν γλῶσσα του, δύναται νά δαμάσῃ καὶ τὸ σῶμα του καὶ νά ἀποδειχθῆ ἄκ τῶν πραγμάτων-ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τέλειος**» (Ἰακ.3,2), ἄραγε «**οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων καθαρὸς ἀπὸ ρύπου καὶ ἐάν μία ἡμέρα ἦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς**» (κ.τ.λ., κ.τ.λ., / γι' αὐτὸ τὰ ἀνεμομαζώματα γίνονται διαβολοσκορπίσματα· γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔσχατα δημοσιεύματα στὸν Τύπο, γιὰ τίς ἀποφάσεις πού ἔχει πάρει ὁ Σεβασμιώτατος**

Μητροπολίτης Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγος, και όλα όσα έχουν εύρέως πλέον τοῖς πᾶσι γίνει γνωστά και θά κατακλύζουν αὔριο τόν Τύπο και θ' ἀπασχολοῦν τό διαδίκτυο, ἐκτός τοῦ δικοῦ σας Καναλιοῦ ἀσφαλῶς, πού θ' ἄναι όλα **μέλι γάλα**· μέ **μέλι** παραγωγῆς σας ἀπ' τή «Μέλισσα», και **γάλα** ἐπίσης, ἀπ' τά Παραλίμνια τῆς Βόλβης.

Ὡ, δύστυχεσ και **ἀμετανόητες!** Σᾶς «βερνίκωσε» καλά και βαθιά ὁ Πάτρωνάς σας. **Δέν ἔχουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ μέσα, αὐτά τά πράματα, και ἀυτοδιαλύονται, ἀργά ἢ γρήγορα πεθαίνουν.** Ἄπειρα παραδείγματα ὅμοια βοοῦν στό παρελθόν. Ναί, ναι! Ὅσο παράξενο κι' ἄν φαίνεται, / τό ὅ,τιδήποτε, ὅσο ἐπιτυχές (προσκαίρως) κι' ἄν φαίνεται, **ἀφοῦ δέν συμφωνεῖ μέ τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, θά διαλυθῆ και θά ἐξαφανισθῆ.** Και ἡ «Μέλισσα»! Διαβάστε Ἐκκλησιαστή 12,12. Ἦταν θνησιγενῆ ἀπ' ἀρχῆς ὅλα. «**Δικαιοῦται πάντοτε ἐν τοῖς λόγοις του ὁ Θεός** (Ψαλ.50,6).

Ὡρίστε. Σήμερα Σάββατο 10 Ἀπριλίου, 8.00 μ.μ., παρακολουθεῖσας τήν ἐκπομπή τοῦ Ἑλλογιμωτάτου και Σεβαστοῦ μου κατά πάντα Καθηγητοῦ κ. Κυριάκου Χρυσοστομίδη, και ἀφοῦ μέν συγχαρῶ θερμά αὐτόν διά τήν βαθυτάτην ἀγάπην πού τρέφει στόν «Ἕλληνα λόγον» και διά τό τεράστιο και πολυσχιδές ἔργο πού κάνει, ἀναλίσκόμενος νυχθημερόν, οὐ μόνος εἰς τά τῆς ὑμετέρας ἐκπομπῆς «**Ἡ σπουδαιότης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας**», ἀλλά και εἰς ὅσα ἄλλα ἀξιοθαύμαστα, ἄτινα προσωπικῶς ἀρκούντως γινώσκω, και γιά τά ὅποια θά ἔπρεπε νά εἶχε τύχει πολλῶν ἐπαίνων και πολλαπλῶν διακρίσεων και ἀναγνωρίσεων, ἀλλά και εὐχαριστιῶν ἀπό τε τῆς Ἐκκλησίας και τῆς Πολιτείας· ἔρχομαι -μετά τήν ἐκπομπήν και ἐν σχέσει μέ τά ἐν αὐτῇ διδαχθέντα- νά πληροφορήσω, ὅτι δέν κατωρθώσατε νά μέ κάνετε «αἰχμάλωτον» οὔτε «δορυάλωτον» τῆς ἐκπομπῆς σας. Διότι και εἰς τό σημεῖον πού ἀνεφέρθητε εἰς τό πρόσωπον **τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου**, τόν ὅποιον **ὁ Μέγας Βασίλειος ἔφερεν ὡς παράδειγμα ἐγκρατείας τῶν ὀφθαλμῶν**, καθ' ὅτι δέν γύρισε νά ἀντικρύσῃ καθόλου τάς εὐειδεστάτας ὄψεις και τό κάλλος τῶν θυγατέρων **τοῦ Δαρείου**, **σεῖς αὐτά πρῶτα ἀπέχετε**, μή τηροῦσαι και μή ἐφαρμόζουσαι τό παράδειγμα, ὑπερβάσαι τούς νόμους τῆς φύσεως(!), τόσον σεῖς, ὅσον και ὁ Γεροντάς σας ἐπί δεκαετίες συμφυρόμενες και συγχρωτιζόμενες μετ' αὐτοῦ και οὔτος μεθ' ὑμῶν, λές και ἔχετε ὑπερβεῖ και τάς ἀγγελικὰς τάξεις(!), μή φέρουσαι πλέον σάρκα, μή δεχόμεναι προσβολάς τοῦ ἐχθροῦ, κακεῖνος ὑπερστάς -ὡς «Σούπερ Στάρ»- τούτων (τῶν προσβολῶν)! Καίτοι πωλεῖτε στό Βιβλιοπωλεῖο σας και ἄλλα σχετικά βιβλία του, ὑμεῖς οὐδόλως ἐπιρεάζεσθε ἐξ αὐτῶν, μένετε ἄμοιροι και ἀμέτοχοι τῶν διδασκαλιῶν του. Τά πουλᾶτε κάνοντας κουβαρνταλίκια μεριμνῶσαι γιά τίς ψυχές τῶν ἄλλων, ἐνῶ τίς δικές σας τίς ἀφήνετε νά

λιμοκτονοῦν καί ψοφοῦν κατασκανδαλισμένες, **χθές μέ τόν Θεόφιλο Ζησόπουλο, σήμερα μέ τόν Νικάνορα Χατζηνικολάου.** Ναί, **ἔξω ἀπ'τά δόντια,** καί βάλτε μέσα τά νύχια σας τά φαρμακερά, μερικές, γιατί **θά σᾶς κοποῦν,** ὄχι μόνο τά δάκτυλα, **ἀλλά καί οἱ γλῶσσες καί ἡ μιλιὰ,** μόλις βρεθῶ μπροστά σας, **μοῦ ἀρθῆ τό ἀπόρρητο παρά τοῦ ἐπισκόπου, καί εὔρεθοῦμε «μεταξύ σοῦ καί αὐτοῦ-ἐμοῦ καί μιᾶς ἐκάστης ὑμῶν»** (Ματθ.18,15), ἀλλ' οὐχί «μόνου» (ἔ.ἄ.) πλέον, **ἀλλ' ἐνώπιον Εἰσαγγελέως πιστοῦ,** τόν ὁποῖον θά ἀπαιτήσω νά ἔχω ἐγώ. Διότι, ἀπό πλευρᾶς μου **ἐξήντησα καί τό «εἶπέ τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐάν μή σοῦ ἀκούσῃ»** (Ματ.18,16), καί τόν π. **Νικάνορα** πῆρα τηλέφωνο στό Μοναστήρι τοῦ Σπαρμοῦ καί τόν παρεκάλεσα νά μέ δεχθῆ, καί ἀπηξίωσε· **καί τήν ἐντός τῶν τειχῶν ἀπλησίαστη κ. Τασούλα,** πού τά ξέρει οὔλα, **καί τήν Μουσικό,** ἡ ὁποία δέν κατεδέχθη, γιά νά τῆς ἀποδείξω, ὅτι μέ τήν **«ἀρνητική μουσική»** πού χρησιμοποιεῖ στα παιδαγωγικά ἄσματα καί μέ τούς **ἀντιχρονισμούς** τούς συχνούς, γίνεται -ἄθελά της-, γιατί δέν ἔχει σπουδάσει τό ἀντικείμενο (προσωπικά τό ἔχω ἐξαντλήσει πλησίον τοῦ Σεβαστοῦ μου Καθηγητοῦ, **τῆς Κορυφῆς, τοῦ ἀνεπανάληπτου Ἀειμνήστου Μανώλη Καλομοίρη),** γίνεται λέγω **Προαγωγός** τῶν νεανίδων, στό νά μορφώσουν χαρακτῆρα, στό νά ἀποβοῦν αὐταί αὔριον **λεσβία!** Ναί, **ἄθελά τους καί χωρίς νά τό καταλάβουν πῶς, νά γίνουν λεσβίες οἱ κόρες!!** Καί δέν ἰδρώνει κανενός τό αὐτάκι, καταλαβαίνετε τί σᾶς λέω; Καί τούς **«Παρθενосуλλέκτες»** τοῦ Κώστα τοῦ Σιαμάκη (ἀκόμη) σᾶς ἐπρομήθευσα νά διαβάσετε, νά προσέξετε, νά συνέλθετε καί νά συμμαζευτῆτε.

Καί φέρω -ἐπί τέλους- κι' ἐγώ **ἐπιτραχήλιον 67 ἔτη ἐν Θεσσαλονίκη!**, ἄγων τό **84^{ον}** ἔτος τῆς ἡλικίας μου. **Χωριό εἶναι ἡ Θεσσαλονίκη** γιά τά 67 χρόνια τοῦ πετραχηλιοῦ μου καί **τίς γνωριμίες μου** στούς χώρους τῶν Ὄργανώσεων καί Ἀδελφοτήτων σας. Λοιπόν, κάτω τά χέρια καί τ' αὐτιά, Ζησόπουλοι καί Τασούλες, Ραπτόπουλοι καί Κρυσταλλίες, Σάκκοι καί Ἰουλίες, Κραγιόπουλοι, Ξυδομάξιμοι, Λέτες, Βαῖτσες, Παναγιωτίδηδες καί ὄλο τό μελέτι, τό παλιό καί τό φρέσκο, πού δέν ἔχει τελειωμό. **Ἔζησα ἔντονα τήν Ἱερωσύνη μου,** δέν κοιμώμουν,

γι' αὐτό, ὄχι ὅπως ξέρατε,
 τώρα θά κάτσετε ἄγια·
 γιατί ἄλλα μάτια ἔχει ὁ λαγός,
 κι' ἄλλα ἡ κουκουβάγια.

Πόσο θά ζῆσω ἀκόμα! Ὑπομονή. **Ἀπορρήτως ὀμιλῶ,** ἀλλά **μετά λόγου γνώσεως.** Μή ἐξαγριώνεσθε, μή σκέφτεσθε νά «γρατζουνίσετε», **«δίκην ἀγρίων γαλῶν»** (σάν ἀγριεμένες γάτες). Εἶπαμε, **«ἐς γῆν λόγχοι»** καί αἰχμαί δοράτων. **Αἰχμάλωτός σας δέν γίνομαι.** Λίγη ὑπομονή. Κατωτέρω **τό ρηξικέλευθον**

(=άνοιγει δρόμους, καθορίζει τρόπους ζωής) κείμενον. Ξεκάθαρα, κρυστάλλινα, άδιαμφισβήτητα πράγματα, «Φώς φανάρι», Πατερικό **άπ' τόν ίδιο τόν Μέγα Βασίλειο** τόν όποϊον σεΐς μέ διδάσκατε σήμερα Σαββατιάτικα 8.00 τό βράδυ άπό τό Κανάλι σας· πού **δέν τρέχει καθαρό νερό, αλλά θολούρα**, γιά όσους περνοΰν τά πράγματα μέσα άπό τό πρίσμα, τό φακό, τό μέτρο, τό γραδόμετρο, καί «**τή Λυδία λίθο τοῦ Εὐαγγελίου**», **όχι τή δική σας ...** «Λυδία» καί τή φτήνια τῶν 4^Ε ὑρώ. Φεῦ! Φτάνει πιά. Διαβάστε καί καθρεφτιστεΐτε. **Θηλικότης καί Σερνικούρα!** «**Γίγνωσκε νά χαλιναγωγῆς καί τόν πλεόν εὐσεβῆ σου πόθο**» (Άσκητικά τῶν Πατέρων). «**Οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα, ἵνα μή τόν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω**» (Α΄ Κορ.8,13).

Άκούσατε τοῦ Μεγάλου Βασιλείου λαλοῦντος, καί θέσατε πάντες ταῦτα βαθέως τοῖς ὡσίν ὑμῶν: «Εἰ δέ τις λέγει, ἐκ τοῦ γυναιξί συντυγχάνειν, συνδιατᾶσθαι τε ἐπί πλεόν, μή παραβλάπτεσθαι, οὗτος ἢ οὐ μετέσχηκε τῆς τοῦ ἄρρενος φύσεως, καί ἔστι τι κτῆμα παραδοξότατον, ἐν μεταιχιμῷ τῆς φύσεως ἑκατέρας ἐστῶς ... ἢ, εἰ μετέσχε, βαπτιζόμενος ὑπό τῶν παθῶν, οὐκ αἰσθάνεται, τούς μεθύνοντας ἢ φρενιτιῶντας μιμούμενος, οἷ, τά δεινότατα πεπονθόντες, ἔξω πάθους εἶναι νομίζουσι. Συγχωρήσωμεν δέ τῷ λόγῳ τό ἔξω λόγου, τό εἶναι τινα μή νυττόμενον ὑπό τοῦ ἄρρενος πάθους. Ἀλλά κᾶν αὐτός μή πάσχη, οὐκ ἄν καί τούς ἄλλους εὐκόλως πείσειεν, ὡς οὐ πάσχοι. Τό δέ, μηδενός προκειμένου κατορθώματος, τούς πολλούς σκανδαλίζειν, οἶμαι οὐκ ἀκίνδυνον τῷ ποιοῦντι. // Ἐπειτα δέ ἕτερόν ἐστιν ἰδεῖν, ὅτι κᾶν ὁ ἀνήρ μή δέχεται λύμην τοῖς λογισμοῖς, ἀλλ' οὐκ ἤδη καί περί τῆς γυναικός ἡμῖν ἀμφισβητήσῃ, ὡς καί αὐτή ἔξω τῶν τοῦ σώματος ὑπάρχει παθῶν· ἀλλά πολλάκις ἐκείνη, ἀσθενής οὕσα τόν λογισμόν, καί τό πάθος ὀξύρροπον ἔχουσα, ἔπαθέ τι ἐπί τῷ ἀφυλάκτως ποιησαμένῳ τās συντυχίας. // Ὡς ἄν τοίνυν μηδέν τῶν εἰρημένων συμβαίη, φυλάττεσθαι προσήκει, εἰ μέν οἶόν τε, καί παντελῶς, εἰ δέ μή, τās γοῦν συχνάς καί ἐπιτεταμένας ὀμιλίας τῶν γυναικῶν καί συντυχίας, οὐχ ὡς μισοῦντας τό γένος, ἄπαγε! οὐδέ ὡς ἀπαρνούμενους τήν ἐκείνων συγγένειαν, ἀλλά καί προσισταμένους καί ὠφελοῦντας τά δυνατά πᾶσαν μέν κοινωνοῦσαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐξαιρέτως δέ τās τούς ὑπέρ τῆς ἀγνείας ἀγῶνας ἀνελομένας, ὡς τά ἀδελφά ἡμῖν συναθλούσας· τήν δέ συντυχίαν φυλαττομένους, ἵνα μή πάθους, οὗ παρητήμεθα καί ὧ ἀπηγορεύσαμεν, ὑπόμνημα γένηται». (Ε.Π.Μ. Τόμος 31. Ἀσκητικά διατάξεις, Κεφάλαιον Γ΄, παράγρ. 2, σελ. 1345.)

Ἑρμηνεύω:

«Ἄν κάποιος ἄνδρας, συναναστρεφόμενος καί συτρώγων μετά γυναικῶν, ἰσχυρίζεται ὅτι δέν παραβλάπτεται σκανδαλιζόμενος σαρκικά ἐκ τούτου,

αὐτός ἢ δέν εἶναι ἀρσενικός, ἢ εἶναι ἓνα παραδοξότατο κατασκευάσμα-
πλάσμα, τό ὁποῖο στέκεται στό μεταίχμιο τῶν δύο φύσεων – φύλων (ἄρρενος
καί θήλεος) ... / ἢ, ἐάν, κολυμβῶν μέσα στά πάθη, δέν συναισθάνεται σέ ποία
κατάσταση βρίσκεται, μιμεῖται αὐτούς πού μεθᾶνε καί εἶναι παράφρονες, οἱ
ὁποῖοι, τά πιά μεγάλα δεινά πού τούς ἔχουν βρεῖ δέν τά συναισθάνονται, καί
νομίζουν ὅτι εἶναι ἐκτός τοῦ πάθους καί ἀπηλλαγμένοι ἀπ' αὐτό. Ἄς
τοποθετηθοῦμε γιά λίγο ἐκτός τῆς λογικῆς καί ἐξωπραγματικά, ὅτι (δηλαδή) εἶναι
δυνατόν κάποιος νά μή ἐπιρεάζεται ἀπό τό σαρκικό πάθος, συναναστροφόμενος μέ
θήλεις-γυναῖκες. Ἀλλά καί ἄν αὐτός (ἴσως) δέν πάσχει, δέν μπορεῖ εὐκόλα νά
πέιση καί τούς ἄλλους-γύρω ὅτι (ὄντως) «οὐ πυροῦται» (Α΄ Κορ.7,9) δέν
φλέγεται, ὅτι δέν ὑποφέρει-πάσχει ἀπό σαρκικές ἐπιθυμίες. Ἐξ' ἄλλου, χωρίς στήν
πραγματικότητα νά ἔχη κατωρθωθῆ κάτι ἀπό μέρος τοῦ «ἰσχυριζομένου» ὅτι ζῆ
ἐν ἀπαθείᾳ, αὐτός φέρει μεγάλη τήν εὐθύνη, ἔνεκα καί τοῦ σκανδαλισμοῦ πού
προκαλεῖ στούς γύρω, οἱ ὁποῖοι κρίνουν ὡς ἀκατόρθωτη αὐτή τήν
συμπεριφορά, καί ἄκρως ἐπικίνδυνη.

Ἀκόμη, ἄς παρατηρήσωμε καί κάτι ἄλλο. Ὅτι δηλαδή, καί ἄν ὁ ἄνδρας
(τυχόν) δέν προσβάλλεται ἀπό τούς σαρκικούς λογισμούς-πειρασμούς, δέν μπορεῖ
αὐτός ν' ἀμφισβητήση καί νά προδιαγράψῃ, ὅτι καί ἡ γυναῖκα πλάϊ του,
ὑπάρχει-εὐρίσκεται-διατηρεῖται ἔξωθεν τῶν τοῦ σώματος τοιούτων σαρκικῶν
παθῶν καί προσβολῶν. Τό ἀντίθετο μάλιστα συμβαίνει. Διότι πολλάκις ἐκείνη,
ἔχουσα ἀσθενῆ, πιά ἀδύναμον σέ ἀντίσταση λογισμόν, καί τό σαρκικόν πάθος
πιά ἔντονο, ὑφίσταται προσβολή καί ἠθική ζημία, ἀπό τίς ἐπιπόλαιες
συναναστροφές καί συχνές συναντήσεις καί ἐπαφές μετά τῶν ἀνδρῶν.

Καί ἄν ἀκόμη δέν συμβαίνει τίποτε ἀπ' ὅσα προείπαμε, εἶναι ἀνάγκη, ἐάν δέν
μποροῦμε τελείως καί ἀπολύτως νά ἐπιτύχωμεν τοῦτο, τοῦλάχιστον
ν' ἀποφεύγῳνται οἱ συχνές καί παρατεταμένες συναντήσεις καί συναναστροφές
ἀνδρῶν μέ γυναῖκες, ὄχι ἀπό ἀντιπάθεια καί μίσος πρὸς τό γυναικεῖο φύλο
(«γένος» σημειοῖ ὁ Πατήρ, ὅπερ λάθος, διότι «γένος Θεοῦ» καλούμεθα ὑπό τοῦ
Παύλου καί εἴμεθα πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἄρρενες καί θήλεις, (Πραξ.17,28-29).
Μακριά (ἔστω) ἴχνος μίσους, (ἄπαγε!). Οὔτε θά ἀπαρνηθοῦμε οἱ ἄνδρες τούς
συγγενεῖς (μας) τοῦ ἑτέρου φύλου, τās γυναῖκας, τή μάνα πού μᾶς γέννησε, τίς
ἀδελφές μας, τίς ἑξαδέλφες μας κ.λ.π., ἀλλά καί τίς πνευματικές μας γυναῖκες
συγγενεῖς, πού μπορεῖ τόσο νά μᾶς ὠφελοῦν πνευματικά, φέρουσαι τήν
ἀνθρωπίνην (γενικώτερα) φύσιν, ὅπως (ἐξαιρέτως) αἱ μοναχαί, αἱ ὁποῖαι ἔχουν
ἀναλάβει (καί αὐταί) τόν προσωπικό τους ἀγῶνα, ἔχουσαι ἀποδυθῆ εἰς τούς
ὑπέρ τῆς ἀγνείας κόπους καί τά παλαίσματα, συναθλοῦσαι σέ παράλληλα
πνευματικά σκάμματα. Διαρκῶς ἀγρυπνοῦντες, νά ἔχωμεν ἐν ὑπομνήσει καί

νά φυλαγώμαστε, ἀποφεύγοντας τίς συχνές συναντήσεις, γιά νά μή παρασυρθοῦμε καί ἐμπέσωμεν εἰς πάθη, ἀπό τά ὅποια πῶς πάνω σημειώσαμε ὅτι πρέπει νά ἔχωμεν ὀριστικῶς ἀπομακρυνθεῖ, χαρακτηρίσαντες ταῦτα ὡς ἀπό Θεοῦ ἀπηγορευμένα» (Μ.Βασιλείου, Ἀσκητικά διατάξεις, στοιχεῖα ὡς ἄνωτέρω).

Μελισσανίδου Μάρθα, πάψε νά «μεριμνᾷς καί νά τιρβάζης περί πολλά» (καί νά χαϊδεύης τά ἀρχ...εοπρεπῆ γένεια τοῦ Νικάνορα καί πιάσε τά ἀρχ... αῖα σου ἑλληνικά, καί μετάφρασε καί σύ μέ τόν δικόν σου κάλαμον, νά τούς μπῆ βαθιά στό μυαλό, νά τό νιώσουν καλά, καί νά τό φχαριστηθοῦν αὐτό πού λέει ὁ Μέγας Βασίλειος· ὁ ὅποιος -τί περίεργο-, κάπου ἄλλοῦ ἀναφέρει ἀκριβῶς: «Γυναικός οὐκ ἠψάμην, καί παρθένος οὐκ εἰμί»!

Τί θυμώνετε. Εἰς τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀνθίστασθε. «Θεομάχοι θά εὐρεθῆτε» (Πράξ.5,39) καί «εἰς κέντρα λακτίζετε» (Πράξ.26,14). Καί μέ τόν π. Τσαπόγλου τόν Ἰσαάκ 18 χρόνια μιά χαρά γινόταν ἡ δουλεία· καί πάλι μιά χαρά θά πάη. Δέν μᾶς χρειαζόταν μπόϊ, κορμοστασιά, χρῶμα γενειάδας, ὑποκρισία, ἀνυπακοή καί νᾶχη «τόν ἐλαύνοντα» (Λουκ.8,29) μέσα του, «πέρα δῶθε, πέρα δῶθε» Σπαρμό – Θεσσαλονίκη - Ἀσπροβάλτα, «Ὀδοιπορικά» καί βάλτε καί βγάλε. Δέν θά μεταδόσετε καί τήν Θεῖαν Κοινωνίαν ἀπό Τηλεοράσεως, ὅπως στήν Οὐκρανία! «Ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς» (Ρωμ.10,17). Τίς πῶς ἱερές στιγμές αὐτοσυγκεντρώσεως, ἀποθέσεως πάσης βιωτικῆς μερίμνης, νάσου ὁ διαολάκος, -περάσατε καί τόν Φωτογράφο «ΚΥΡ-ΚΥΡ» (Κυριάκο Κυριακίδη) πού ἄφησε ἐποχή μέ τόν ὑπερβάλλοντα ἐπαγγελματικό του ζῆλο καί τήν ἀχώριστη συντροφιά του, σκαλίτσα του- γιά νά σοῦ ἐπιφέρῃ περισπασμόν μέ τήν ἀναζήτησιν (ἐκείνην ἀκριβῶς τήν στιγμή) τῆς θρυαλλίδος στό καντήλι (λεπτομέρεια), τοῦ ριπιδίου ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου, τῆς ὄνου, τῆς ἀνευρέσεως τῆς ἀντιστοίχου εἰκόνας τῶν ἱερουργουμένων καί ψαλομένων -ἀνατρεχούσης τῆς κάμερας ν' ἀνεύρη τό θέμα στήν ἀγιογράφῃσιν τοῦ Ναοῦ-, τῆς εἰσδοχῆς τῆς φασμαγορικῆς ἀκτίδος τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐκ τοῦ φεγκίτου, τῆς λεπτομερείας στό ἐπιγονάτιο τοῦ ἐπισκόπου, τοῦ πατρός Α.Π. τοῦ Ψάλτου Α.Π. πού μανθάνει Βυζαντινή στό Χορό τῶν Ἱεροψαλτριῶν, τῆς Πολύφερνης κ. Καίτης Μ. μέ τίς ἄφθονες καί ἐπανελημμένες δωρεές στήν Ἀδελφότητα καί ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, γιά ὅποιον ξέρεи καί πᾶνει τίς λεπτομέρειες, τῆς προσπαθείας τοῦ Δανδῆ καί τῶν ἄλλων Κοριτσιῶν-Βιντεοληπτριῶν. Κατά τά ἄλλα· ἀφιλοκερδῶς, ἀπροσωπολήπτως, ἄνευ διακρίσεων, μή καιροσκοπικῶς, «ἐν φόβῳ καί τρόμῳ», πού ἀπ' τόν πολύ τρόπο καί τό τρεμούλιασμα τῆς «εὐλαβείας καί τοῦ δέους»(!), φτάνει θολή ἡ εἰκόνα!

Ρέ δέ ντρέπεστε καθόλου! **Ζωντανός Χριστός ως Κέντρον καί διοίκουσα Ξννοια**, Βοήθεια πρὸς εἰλικρινῆ ἀνεύρεσιν τοῦ ἑαυτοῦ, ἥτοι αὐτοσυναίσθησις καί Αὐτογνωσία, Μετάνοια, Συγχωρητικότητα, Οὐσία, Θεία Εὐχαριστία, Σωτηρία, Θέωσις· **ἀ π ὄ ν τ α !**

Ἄγιολογία, μέ πληθωρικότητα Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου, Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Ἰακώβου Τσαλίκη, Ὄσιου Δαυῖδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Λουκᾶ τοῦ Ἱατροῦ, τῶν τριῶν ἐσχάτως ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, καί τελευταῖο καί ἄσημο τόν ἐν Πάτμῳ ἀσκήσαντα Ὅσιον Ἀμφιλόχιον Μακρῆ· / **Βυζαντινοπληξία** καί Ντεσιμπέλ 126 (dB)· **Ἀγιογραφῆσεις· Μαρμαρωστρώσεις** ἀπαστράπτουσες, Τέμπλα, **Ξυλόγλυπτα**· Ἡλεκτρικοί Κόδωνες καί ἐξεζητημένη **Κοδωνοκρουσία· Φιλόπτωχα** καί **Ἐρανικές**· Ὑπέρ πᾶν ἄλλο δέ, **ἡ λίαν ἐπιτετηδευμένη** (ὄχι φυσική) **μέριμνα ἐνδύσεως τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί τῆς Ἱερᾶς Προσκομιδῆς** διαφοροτρόπως καί ποικιλοτρόπως χρυσοποικίλτως -παράλληλα μέ τήν λαμπρότητα τῆς τοῦ **Κλήρου Ἀμφιεσεως-**, ἀποβληθείσης (ἀνεπιστρεπτί;) **τῆς ἀπλότητος καί τοῦ σεμνοῦ**.

Πιστεύω βαθέως, ὅτι **ὅλα τὰ ἀνωτέρω**, τὰ ὁποῖα δέν ἀποτελοῦν (μέν) τήν οὐσίαν, τό κέντρον καί τήν καρδίαν τῆς εἰς Χριστόν Πίστεως ὅπως τήν κήρυξαν **οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι** καί μᾶς τήν Παρέδωκαν **οἱ Σεπτοῖ Πατέρες**, ἔγιναν (ὅμως) σιγά σιγά καί προοδευτικά **τά αἴτια**, πού, -δοθέντος καί **τοῦ Κορωνοῖοῦ ὡς ἀφορμή-**, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀνέμενον τήν εὐκαιρίαν, ἔδρασαν, δροῦν καί θά ἐξακολουθήσουν νά δροῦν, ἐφαρμόζοντες **τά σκοτεινά σχέδιά τους**· τοῦ Θεοῦ μή ἐρχομένου ἄρωγοῦ καί μή ἐπεμβαίνοντος νά ἐπιλύσῃ τό **Πρόβλημα**, τήν πολυπλοκότητα τοῦ ὁποῖου **ἐμεῖς ἐδημιουργήσαμε**· καί ἀφήνει **νά ταπεινωθοῦμε**, νά ἔλθουμε εἰς συναίσθησιν, **νά ἀποβάλωμε τά περιττά καί τίς κακές μας συνήθειες, τά ἐπείσακτα καί παρείσακτα**, πού ἔνεκα **Βυζαντίου παρεισέφρισαν καί ἐπαγιώθησαν**, πρᾶγμα πολύ δύσκολο, τό ὁποῖο ἔχει γίνει ἕνα σῶμα πλέον μετά παρέλευσιν τόσων ἐτῶν, καί θέλει νά ἐπιμένῃ ὅτι κατέχει θέσιν οὐσίας καί οὐχί ἀπλοῦ τύπου· καί γενικά, εἶναι ἀνέλπιστο, ἂν ὄχι ἀκατόρθωτο, νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τούς **Ἀποστολικούς χρόνους**, ἢ τούς **Μεταποστολικούς**, τῶν Ἀρχαίων, **τῶν Πρώτων Πατέρων τῆς Πίστεως ἡμῶν**, ὡς **Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, Σωφρονίου (Ἱεροσολύμων)** καί τῆς ἐποχῆς των, ἢ **Ἀθανασίου, Ἰωάννου, Βασιλείου, Γρηγορίου**, (κλπ.) τῆς ἐποχῆς αὐτῶν.

Πολλά τὰ **διαμοιβόμενα**, ἀλλά καί **ἀντιπαλαίοντα λυσσωδῶς** ταῦτα καί πρὸς ἄλληλα, πάντα τ' ἀνωτέρω, πολλῶ μᾶλλον ὅταν ἐγκλείουν **ὕλικόν συμφέρον**, ὡς πρὸς τό νά ἐπιτευχθῇ ὁ «**ἀφορισμός**» (ὁ διαχωρισμός ἐκ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος (Β' Κορ.6,17), ἡ ἀποδέσμευσις καί ἡ **ἐξυγίανσις τοῦ Θεοῦδρύτου**

Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὄρατοῦ Ὄργανισμοῦ ἐν Συνάξει ἐν τῷ Ναῷ, ἦτοι Κεφαλῆς Αὐτοῦ ὄντος, καί μελῶν πάντων ἡμῶν τῶν βεβαπτισμένων πιστῶν ὀπαδῶν Του.

Ποιός νά προτοθυσιάση τό ὑλικό, παγιωμένο πιά συμφέρον, πού «**ζῶ τήν οἰκογένειά μου καί τά παιδιά μου χρόνια, αἰῶνες (τόρα)**» -σοῦ λέει ἕνας ἕνας μέ τή σειρά-, ὁ ἱεροψάλτης, ὁ κηροπλάστης, ὁ Ναοδόμος, ὁ ἀγιογράφος, ὁ μαρμαρᾶς, ὁ τζαμτζῆς καί ὁ κατασκευαστής βιτρώ, μά καί ὁ τῶν Ψηφιδωτῶν, ὁ σιδεράς, ὁ ἱερορράπτης, ὁ ξυλογλύπτης, ὁ κωδωνοποιός, οἱ Οἴκοι Τελετῶν καί οἱ Δημοτικές Ἀρχές οἱ συντηροῦσες τά Κοιμητήρια καί ἐπιμελούμενες τάς διανοίξεις τῶν τάφων, εἰδικά σέ περιόδους Πανδημίας -ὅπως συμβαίνει τήν πρίπτωση πού διερχόμεθα-· ὁ Οἰνοπαραγωγός ΡΟΥΣΣΟΣ ὁ μακαρίτης, πού ἡ κόρη του ἡ Ἀγάπη μ'ἕνα στρέμμα ἀμπέλι στή Σαντορίνη, κουβαλώντας Γκαζάδικα ἀπ' ὄλο τόν κόσμο, τά ἐμφιαλώνει στό νησί· καί βαφτίζοντάς τα **Σαντορινιό κρασί**, τά ξαναποστέλλει σ' ὄλο τόν κόσμο «νᾶμα» γιά Θεία Κοινωνία. Ποιός νά θυσιάση τό συμφέρον ὑπέρ τῆς οὐσίας καί τῆς ἀληθείας; **Ὅσο** ἔχουν τό φιλότιμο, τήν εὐθιξία καί τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, **ραμολιμένα πιά ν'** ἀποχωρήσουν ἐγκαταλείποντας τά θέλητρα τοῦ θρόνου **«μερικοί»**, σέ βορρᾶ καί νότο, κι' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά περιμένη νά ἀρμέξη «Σιμωνιακά» ἀπ' τούς χειροτονησομένους κατά τόν Ὀκτώβριο -καθώς ἀναμένεται-, πού **προκαταβολικά ξέρει ποιούς θά ἐκλέξη**, τῶχει στήν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του τό Ἅγιο Πνεῦμα (ἄπαγε τῆς βλασφημίας!, ἐκεῖνος νά ντρέπεται) καί τᾶχει συμφωνήσει, **γιά νά κάνη βίλα καί στόν Ἄρη**· ἄλλο τόσο θά λυθοῦν καί οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ **διασυνδέσεις χρηματισμοῦ**, καί θά παύση ἡ ἐκ μέρους τῶν ἐπισκόπων **προδοσία τῆς ἐκκλησίας**, ἔναντι τῆς Πολιτείας!

Ὁ λαός ὑπό τάς ἰσχυούσας συνθήκας εἶναι ἀδύνατον νά ξεσηκωθῆ. **Ἔπαψαν πλέον οἱ λίγοι νά βγάζουν τό φίδι ἀπό τήν τρύπα καί νά τό παίζουν ἥρωες**, τή στιγμή πού ἀποδεδειγμένα πλειστάκις, οἱ ἄλλοι **τούς περνᾶνε γιά ἀφελεῖς καί ἠλιθίους**.

Οἱ **ἀρχαῖοι** ἡμῶν Πρόγονοι, ἔχοντες **«ἄρτον καί θεάματα»** ἦσαν εὐτυχεῖς.

Οἱ **χριστιανοί** ἐντελόμεθα διαχρονικά διά τοῦ **εὐαγγελίου**, νά αἰσθανώμεθα **αὐτάρκεις «ἔχοντες διατροφάς καί σκεπάσματα»** (Α' Τιμ.6,8), ὅτι **τά ὑπέρ τήν χρείαν ἡμῶν παρά Θεοῦ ἐκζητούμενα, αἰτοῦνται «ἵνα δαπανηθῶσιν ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἡμῶν»** (Ἰακ.4,3).

Οἱ τῆς **Παγκοσμιοποιήσεως**, ἀναμένουν τόν Ἀντίχριστον, ὅστις θά χαρίσῃ εἰς αὐτούς **πᾶσαν χαράν καί εὐδαιμονίαν ἄκοπον**.

Ἐκλέξατε οὖν:

Δωδεκάθεον; Αντίχριστον;

ἢ

Χ ρ ι σ τ ό ν!

Ἐπικαλούμενοι πλέον, **μόνον Λόγον Κυρίου καί στάσιν καί συμπεριφοράν Ἀποστόλων καί Πατέρων**, εἰς ἀναλόγους στιγμάς, καί οὕτως ὁμολογοῦντες καί διδάσκοντες νυχθημενόν καί ἀκαταπαύστως τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἔχουν ἠθικές ἀντοχές καί δυνάμεις ἐγκρατείας μεγαλύτερες ἀπό τὰς τῶν μαμοθρέφτων καί ἀβροδιαίτων. Ἄς τούς συναγωνισθοῦνε. Κοινή ἡ τύχη καί τό μέλλον ἀόρατον. Ἐδῶ νά σέ δῶ τώρα φίλε, «πόσα ἀπίδια βάνει ὁ σάκκος».

Εἶναι «**δίκαιος ὁ Θεός καί δικαιοσύνας ἠγάπησεν**» (Ψαλ.10,7) Δέν κοιμᾶται. Περιμένει ὑπομονετικά. Ἐφεξε νύχτωσε, **θά ἀπαντήση**.

Ἵποσημείωσις: Καθυστέρησα, καί ἀποστέλλω σήμερον 19.4.2021 τοῦτο, ἐν ἀναμονῇ ἐξελιζέων ἐν τῇ «Μισαδελφότητι» τῶν 4Εὐρώ, μέχρι να χά-
 σουν τελειῶς τόν «μπούσουλα», «τ' αὐγά καί τὰ καλάθια», νά
 μεί
 νουν «πανί μέ πανί», γιατί ὁ Θεός δέν εὐλογεῖ «τ'
 ἀνεμομαζώμα-
 τα, εἶναι διαολοσκορπίσματα»! «**Ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς**»
 (Ρωμ.10,17). «**Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν ἔρχεται μετά
 παρατηρήσεως, ἐντός ἡμῶν ἐστι**». (Λουκ.17,20-21). Ὁ
 Πατρο
 Κοσμᾶς δέν εἶπε, ὑπάρχει «Καλός καί κακός διάβολος, Καλή
 καί
 κακή Τηλεόραση· εἶπε **ἔξω ἀπ' τὰ σπίτια ἢ Τηλεόραση**.
 Δέν σᾶς φτάνει τό αὐτί καί ἡ ἀκοή, καί ἡ ἐξ αὐτῆς (τῆς
 ἀκοῆς) πίστις· θέλετε «ἄρτον καί θεάματα», καί «νά δαπανᾶτε
 ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν» (Ἰακ.4,3)· «φᾶτε μάτια ψάρια καί ἡ
 κοιλιὰ
 μά
 περιδρομο». Ἡ τρέλα εἶν' ἀχόρταγη. Ἔχει ἀρχή ἢ πλανεύτρα,
 τελειωμό δέν ἔχει. Γιατί καί Θεία Κοινωνία εὐλόγησαν καί
 κάνανε τοῦ κοσμάκη νά Κοινωνήσῃ, μέσω Τηλεοράσεως,

στήν
 Ούκρανία». Δέν τά θέλει αὐτά ὁ Θεός. «Ἰησοῦς Χριστός, χθές
 καί σήμερόν ὁ αὐτός, καί εἰς τούς αἰῶνας»
 (Ἐβρ.13,8). **Αἰώνια**
 «**Λυδία λίθος**» ἐπί τῆς ὁποίας δοκιμάζονται και κρίνονται τά
 πάντα και οἱ πάντες, εἶναι και θα παραμένῃ ὁ «**αἰώνιος Λόγος**
τοῦ Θεοῦ καί ὄχι, φεῦ!, ἡ ἀπηξιωμένη Ζησοπουλιακή Λυδία
 τῆς
 Μαυροβάλτας. Σειρά ἔχει, κατά τόν Σοφόν Ἐκκλησιαστήν
 (Κεφ.
 12,στίχος12) ἡ «**ΜΕΛΙΣΣΑ**» μέ τά «**Μελισσόπουλα**». Ἐπιμένει
 τό
 Πνεῦμα τό Ἅγιον, «ἀπό τό αὐτί ἡ πίστις, ἐξ ἀκοῆς». Καί
 τονίζει
 ἄνευ περιστροφῶν ὁ Σολομών, «**υἱέ μου, φύλαξαι, τοῦ**
ποιῆσαι
βιβλία πολλά οὐκ ἔστι περασμός, καί μελέτη πολλή κόπωσης
σαρκός»(Ἐκκλησ.12,12). Στά Παραλίμνια τῆς Βόλβης,
 στεκόμεθα ὅλοι μέ πολλή συμπάθεια. Δέν ξέρω, μάς ἔχει
 συγκινήσει αὐτή ἡ ὑπόθεση. Εἶθε νά τά γλυτώσῃ ἡ ἀγάπη σας
 γιά
 τά ζωντανά, καί νά μήν ἀφήσῃ ἡ λίμνη, «νά τά πάρῃ τό
 ποτάμι» μαζί μέ τ' ἄλλα.
 Σταματῶ ἐδῶ, μή μάς πάρουν χαμπάρι οἱ πιτσιρικάδες,
 καί **δέν ξανανοίξουν βιβλίο**, γιατί ἄλλο πού δέν θέλουνε.

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

(10.4.2021)

Ἐπαναποστολή

19.4.2021